

BLUEGRASSOVÉ

LISTY

Bluegrassová
asociace
České
republiky

členský zpravodaj Bluegrassové asociace České republiky

ročník XIV, září 2009

» Vzpomínka na Milana Leppelta » The Special Consensus » Valná hromada BAČR » Honza Bican » 12. EWOB v Holandsku » Mezinárodní bluegrassový festival La Roche sur Foron ...

číslo

3

Bluegrassová asociace

Co je Bluegrassová asociace ČR?

BA je občanské sdružení založené v roce 1995, celou organizaci řídí zvolené předsednictvo, současným předsedou je Petr Brandejs.

Co je cílem BA?

Cílem BA je, aby se bluegrassu dařilo v ČR co nejlépe; aby se rozvíjel, byl v kontaktu se zahraničím a co nejvíce se rozšířil. BA se také snaží zajistit co největší informovanost svých členů.

Jaká je činnost BA?

- » BA vydává Bluegrassové listy
- » BA spolupořádá nejstarší evropský bluegrassový festival v Evropě, Banjo Jamboree
- » BA používá databázi členů k zaslání pozvánek na nejrůznější bluegrassové akce
- » BA pořádá výběrová kola na festival Banjo Jamboree
- » BA vítá další náměty svých členů
- » Internetové stránky BA jsou na adrese <http://bacr.czechweb.cz>.
- » BA vítá další náměty svých členů.

Členství v BA

- » Členství v BA je na kalendářní rok s tím, že kdo se stane členem do 30.6., zaplatí plný roční příspěvek 200 Kč, kdo po 30.6., zaplatí 100 Kč.
- » Pro kapely je možno využít institut kolektivního členství za 500 Kč, každý z kapely obdrží průkazku a bude dostávat vlastní výtisk BL (všechny výtisky budou zaslány na adresu kapelníka) a samozřejmě bude mít i všechny další výhody vyplývající z členství.
- » Dalším typem členství je pořadatelské členství za 500 Kč, pořadatel dává členům BA slevu na vstupném (min 10%, alespoň 20 Kč) na jím pořádaných akcích a uvede BA na plakátech; sám má zdarma zajištění inzerci svých akcí v BL (1 stránka v BL/rok/na

akci), na webu BAČR v dalších tiskovinách vydávaných BAČR.

- » Pro sponzory BA je určen institut doživotního členství za 5.000 Kč.

Všechny typy členství vyřizuje sekretář BA, který rovněž dojedná individuálně podrobnosti týkající se kolektivního, pořadatelského a sponzorského členství. Za člena je rovněž možno přihlásit se na některých akcích.

Výhody členství

- » slevy ve vybraných obchodech s hudebninami
- » zdarma Bluegrassové listy nejméně 4x ročně
- » zařazení do databáze členů - v případě zájmu možno e-mailem zasílat pozvánky na akce
- » možnost zapůjčení aparatury
- » sleva na vstupném na Banjo Jamboree a některé další festivaly a akce

Zájemci o individuální členství mohou zasílat peníze složenkou na adresu **BAČR, Žižkovo náměstí č. 4, 506 01 Jičín** nebo převodem na účet: **108596029/0300**. Zájemce o ostatní typy členství prosíme o kontaktování Petru Seifertovou, mobil: 602 104 460, e-mail: seifertova.peta@email.cz, která s nimi domluví podrobnosti.

Můžete si z internetových stránek BA stáhnout formulář přihlášky (individuální nebo kolektivní) pro vtištění z Wordu a zaslání poštou. Přihlášku můžete vyplnit také pomocí našeho on-line formuláře.

Případné informace na tel. číslech členů výboru:

Petra Seifertová (sekretářka BA)

mobil: 602 104 460

e-mail: seifertova.peta@email.cz

Petr Brandejs (předseda)

mobil: 777 122 569, e-mail: brandejs@seznam.cz.

Petr Gartner

(šéfredaktor BL)

mobil: 737 971 477, e-mail: petrgartner@tiscali.cz

Vzpomínka na Milana Leppelta

Dne 18. srpna 2009 ráno navždy odešel banjista, kytarista, zpěvák, autor, překladatel a dobrý člověk, Milan „Stranger“ Leppelt, zvaný též Cizinec. Zemřel naprosto nepochopitelně a absurdně na následky vosího bodnutí, na které nebyl alergický a i jeho srdce bylo v pořádku, jediným důvodem byl anafylaktický šok. Chtěl bych poděkovat vám všem, kteří jste, ať už rodině nebo kapele, projevíli svou soustrast a samozřejmě všem, kteří se přišli s Milanem do Police nad Metují rozloučit, bylo vás opravdu hodně.

Znal jsem ho přes 20 let a posledních 18 let jsme spolu hráli v kapele. Milan přivedl k bluegrassu spoustu lidí včetně mě a tak bych rád svého přítele připomenul. Nechci psát Milanův životopis, spíš připomenout momenty a příhody, které mi za ta léta utkvěly v paměti.

Strangera jsem poprvé viděl na Banjo Jamboree, myslím že v roce 1984. Ještě jsme se neznali, ale už mi ho tam několik lidí ukazovalo jako muzikanta z našeho kraje, stál na kopidlinském hřišti se stetsonem na hlavě a s kelímkáčem v ruce. Pak jsme několikrát

potkali na různých akcích, já s kapelou Bukanyři, která hrávala směs vodáckých písniček a trampgrassu a Milan s kapelou Country Style z Police nad Metují, což byla kapela, která hrála opravdový bluegrass. Brácha si dokonce jednou na vystoupení šel uctivě vypůjčit jeho banjo, chtěl si zahrát na něco jiného, než byla Marma a Milan měl tenkrát tuším Kreuzera, na svou dobu vynikající nástroj. Dojmy ovšem byly smíšené, zvuk banja byl bezva, ale také mělo jinak široký hmatník a to byl problém.

V té kapele hrál na dobro Jirka Kobr z Náchoda, ke kterému jsme s bráchou jezdili pro nahrávky amerických bluegrassových kapel, ta muzika nás zajímala pořád víc. No a Jirka měl ty nahrávky od Milana, za kterým jsme se nakonec do Police nad Metují vypravili. Od té doby jsme tam jezdit nepřestali, bylo to pro nás jako v pohádce. Milanův byt byl přeplněný nahrávkami všech možných amerických kapel, plakátů, měl stará čísla Bluegrass Unlimited a Pickin', ve kterých jsme si prohlíželi obrázky našich hrdinů, anglicky jsme neuměli ani slovo. Hlavně ale měl video a několik málo záznamů vystoupení amerických skupin, většinou v hrůzostrašné kvalitě. Nikdy nezapomenu, jak jsme hýkali blahem u záznamů, kde vzhledem k zrnitosti šlo špatně rozeznat jednotlivé muzikanty a zvuk byl za obrazem zpožděný o 2 vteřiny. Dneska už je všechno jinak, ale na konci osmdesátých let to pro nás byly poklady. Často jsme tak strávili celý víkend, spojili jsme to několika návštěvami místních pohostinství a pak spolu nad ránem brečeli u videa se čtyřmi písničkami Foggy Mountain Boys, ohoblovanými k nekoukatelnosti.

V roce 1989 jsme už s bráchou chtěli hrát bluegrass, což zase nechtěl hrát zbytek Bukanyřů, takže došlo k několika personálním změnám. V roce 1991 jsme hledali kytaristu a napadlo nás zajít za Cizincem. Ten v té době

nikde nehrál, protože jeho Country Style předtím oslavil desetileté výročí a ukončil činnost. Milan byl ovšem banjista a tak jsme netušili, jak to dopadne, brácha chtěl pokračovat na banjo. Stranger byl ale člověk velkorysý, místo kytaristy přijal, kytaru si půjčil a posléze si pořídil krásně znějící Yamahu, dneska ji má Míra Kalousek. A tak začala ryze bluegrassová éra kapely Cwrkot, která trvá dodnes a na které se Milan podepsal myslím nejvýrazněji ze všech. Obrovsky nám, kromě jiného, pomohl svými jazykovými znalostmi, protože jeho překlady ze zahraničních časopisů byly často jediným zdrojem informací o aktuálním dění v USA. Pikantní na to ovšem je, že býval zpočátku velkým introvertem a nechtěl se v cizině s nikým moc bavit. Když jsme pak na začátku devadesátých let s kapelou poprvé vyráželi do zahraničí, do Holandska, Německa a Švýcarska, bývalo velmi legrační ptát se na cestu. Zastavilo se u chodníku a někdo z nás, ne ovšem Stranger, se velmi chatrným jazykem zeptal na cestu. Dotázaný popsal trasu, čemuž jsme ovšem už nerozuměli, Milan stále mlčel, pak se zase zavřelo okýnko a teprve potom nám přeložil, kudy máme jet. Napsal desítky českých textů k písničkám a později začal skládat i muziku. Jeho první kompletně autorskou písničkou, kterou jsme hráli a podle které se jmenuje i naše první CD, byl hold našim největším hrdinům, skladba THANK YOU FLATT & SCRUGGS. Stranger měl encyklopedickou paměť a šíře jeho znalostí byla neuvěřitelná. Měl rád spíše tradičnější styl muziky, ovšem jako málokdo měl naposlouchané i kapely moderní a dovedl o nich zasvěceně diskutovat, byť, jak vždycky říkal, jeho šálek čaje končil tam, kde se vytrácela melodie

Samostatnou kapitolou byly jamy, kterých jsem s Milanem zažil stovky. V té době jsme příliš často nehráli, zato jsme ale chodili skoro každý týden jamovat do hospody.

Pamatuji sešlosti ještě v legendární hospodě „U Lidmanů“ v Machovské Lhotě, pak jsme se přesunuli k „Božce“ v Nízké Srbské. Tu měl tenkrát náš veliký fanda Kája Šnábl a byli jsme tam skutečně skoro každý druhý víkend. Milan tenkrát zpíval skoro všechny lead vokály, seděl v čele stolu a závodili jsme s jinou kapelou, která tam tehdy chodívala, s dixielandovým bandem Domamazec, kdo vydrží hrát déle. Skončil-li Domamazec předchozí sobotu v pět ráno, my hráli do šesti. Nakonec jsme zvítězili, když jsme jednou hráli nepřetržitě od sobotního večera do nedělního poledne. Nakonec ale skončila i „Božka“ a posledních deset let jsme se scházeli „U Starýho Rebelů“ ve Sloupnici, to už je ale současnost, kterou mnozí z vás znají.

Během těch let spolu jsme samozřejmě probrali ledacos. Málokdo myslím ví, že Milan pocházel ze smíšeného manželství (mluvil výborně německy), jeho maminka je kladská Němka, odsunutá po válce nejprve z území dnešního Polska do Čech, kde se dlouhou dobu skrývala, takže nakonec unikla odsunu z Čech a provdala se za Josku Leppelta, trampa tělem i duší, který osobně znal celou řadu předválečných trampských legend. Odtud asi pramenila jeho láska k muzice a hluboký odpor k nacionalismům všeho druhu. Když jsme se někdy bavili o politické situaci a projevech rasismu, hurávlástenectví nebo nesnášenlivosti, Milan často říkal: „Když je někdo naprosto blbej, línej jak veš a úplně nešikovnej, tak se aspoň vytahuje, že je odněkud...“ Každopádně Milan byl jejich jediný potomek.

V polovině devadesátých let Milan odešel na volnou nohu a zhruba deset let se živil muzikou, s Cwrkotem by samozřejmě umřel hladem, takže na chléb vezdejší si vydělával v tříčlenné formaci Country Band, která hrávala po krkonošských hotelích devizovým

cizozemcům. Živobytí to bylo popravdě velmi bídné, trochu jsem měl výčitky, když Stranger často říkal, že jsem ho k tomu vlastně přivedl já, když jsem často v lihovém oparu blouznil (ovlivněn Josefem Škvoreckým, jehož knížky jsme oba milovali), že se chci stát barovým muzikantem, nakonec se jím stal on. Bylo zvláštní sledovat, jak v době, kdy se znalci šesti anglických slovíček stávali u nás řediteli poboček zahraničních firem, člověk který plyně mluvil anglicky i německy, obehřával za pár korun po večerech Country Road, Take Me Home, ale to byl prostě Milan.

Pro mě ze všeho nejdůležitější je ale to, že Milan byl nesmírně hodný a nekonfliktní člověk. Na posezení po pohřbu jsme se s Jarkem Dvořákem, banjistou z kapely The Log a Milanovým dlouholetým kamarádem shodli, že jsme ho nikdy neslyšeli ani zvýšit hlas, natož se rozčítit nebo na někoho křičet. Když se mu něco nelíbilo, nedával to prostě znát.

Každý, kdo Milana znal, ví, že mu stačilo jednou říct datum narození a Milan ho po třeba pěti letech ve čtyři ráno na jam sessionu zopakoval, personálie i těch zcela zapomenutých bluegrassových umělců sypal z rukávu. Skončím tedy také v takovém duchu. Milan Leppelt se narodil 23. listopadu 1959, na den, měsíc a rok stejně jako Randy Waller, dnešní kapelník legendárních The Country Gentlemen. Znali se několik let osobně a vydrželi spolu letos na jaře v Jičíně na baru až do sedmi do rána. No a zemřel 18. srpna 2009, na den, rok a měsíc přesně pět let po tom, co zemřel Randyho táta, bluegrassový velikán Charlie Waller. Doufám, že teď sedí v nebeském baru zase s ním.

Pavel Brandejs

Valná hromada BAČR

...proběhla v neděli 21.5. v 10:00 po skončení festivalu Banjo Jamboree. Předsednictvo se zúčastnilo v plném počtu (Petr Gärtner, Marek Macák, Jirka Toman, Petr a Pavel Brandejsovi). Přítomen byl i sekretář Milan Leppelt a bohužel pouze šest členů asociace.

Předseda Petr Brandejs zhodnotil uplynulé dvouleté období, kdy se podařilo následující:

- zprovoznit stránky festivalu Banjo Jamboree, na jejichž zlepšení se bude dále pracovat
- zkvalitnit obsah Bluegrassových listů
- přejít na kalendářní způsob plateb za členství v BAČR, čímž se zjednodušila a zpřehlednila administrativa
- navzdory předsedovu pesimismu a zejména díky nadšení Jirky Tomana vyprodat divadlo v Jičíně při koncertu Country Gentlemen
- dvakrát úspěšně zorganizovat festival Banjo Jamboree v Čáslavi
- udržet spolupráci s nečleny předsednictva (jsou to zejména Ondra Kozák – muzikantské dílny na BJ, Míra Jiříšče – sezování BG listů, Honza Hejčl – spoluorganizování BJ a mnoho dobrovolníků, kteří pomáhají při samotném festivalu)

Problémy, které se v průběhu činnosti BAČR objevují, jsou jen drobného rázu a v principu se daří sporné otázky a problémy vyřešit.

Všichni členové předsednictva vyjádřili ochotu pokračovat v práci a nikdo jiný o volbu do předsednictva neprojevil zájem. Hlasováním bylo poté předsednictvo potvrzeno v současném složení na další dva roky.

Během následné diskuze byly zmíněny úspěšné aktivity Sama Hrubého, který organizuje pravidelné a oblíbené jam-sessiony. Byla mu vyjádřena podpora v práci pro BG komunitu.

*Zapsal Petr Brandejs
V Čáslavi 21.6.2009*

Ztráty, nálezy a krádež

Na Banjo Jamboree nám po vás, milí návštěvníci, zbylo toto:

- bílá bunda (je v Jičíně, tel.: 606 219 862)
- černý deštník (je v Novém Jičíně tel.: 777 122 569)

Během sobotní noci a nedělního rána bylo ze stánku Semtexu ukradeno několik kartónů Semtexu a káva. Případné svědky prosíme, aby se ozvaly Honzovi Hejčlovi: jan.hej@tiscali.cz, tel.: 724 130 956 Díky za pomoc!

Finále předkol na Banjo Jamboree v Čáslavi sobota 20.června, 10.15 hodin

Předkol se zúčastnily čtyři kapely, které postoupily z předkol. První byl postupující z Bratislavy – sympatická kapela **Candy Floss** s dvěma dívkami v sestavě: na banjo Simona Schmidtová – banjo, zpěv a většinu věcí zpívala Marta Halušová. Repertoír se dá myslím označit za contemporary bluegrass, kapela působila chvílemi trochu nejistě, zejména zpěv banjistiky vykazoval dost intonačních nepřesností. **Barbecue** postoupilo z Chomutova a připravilo směs anglicky zpívaných tradičních věcí (Man of Constant Sorrow) ale i českých. Z těch nejvíc rozruchu způsobila jistě skladba s refrémem „ty můj holoubku, nechod' plavat na hloubku“... jinak Ti sumec ukousne přirození, což se také hrdinovi skladby stalo. Kapela trochu mate posluchače tím, že hlavní lead zpěvák (Pavel Handlík) a mandolinista (Radim Duda) hrají i se zavedenými Sunny Side. **Maňana BG Band** postoupili ze Sloupnice a předvedli solidní, sympatický i když trochu „upejpavý“ výkon s tradičními skladbami. Řekl bych, že nijak neoslňli, ale potěšili. Předkolo

uzavíralo energické **Ptačorkoko**, které postoupilo z Nového Jičína. Skupina bratrů (a otce – banjisty) Karlických z Frýdlantu nad Ostravicí hrála to, co už na předkolech poněkolkáté – moderní vlastní i převzaté skladby s patrným vlivem New Grass Revivalu nebo Druhé Trávy – a předvedla standardně solidní výkon.

Porota mělo poměrně nesnadnou úlohu, protože všechny kapely hrály velmi dobře. Své hlasy rozdalo i skoro 200 diváků takto: Candy Floss 21, Barbecue 73, Maňana BG Band 33 a Ptačorkoko 51. Pak už zbývalo jen přičíst umístění od porotců a jasným vítězem se mohlo stát Barbecue s nejmenším součtem umístění (7). Ptačorkoko a Candy Floss měly 14 a Maňana 15, takže situace na 2.–4. místě byla zcela vyrovnaná. Barbecue tedy získává roční členství v EBMA a jistou účast na festivalu EWOB v Holandsku stejně jako na příštím banjo Jamboree. Gratulujeme!

Petr Brandejs

Kapela hvězd 2010

Letos jsem dostal za úkol posčítat hlasovací lístky diváků já a při této intelektuálně poměrně nenáročné činnosti jsem si všiml několika věcí.

Zprvé nových jmen, která se objevují v anketě poprvé, což je jistě povzbuzující pro hudebníky, kteří nehrají třeba moc dlouho. Pak to bylo opakování stejných jmen v několika kategoriích. Zde vítězí Jirka Bok, Honza Máca a Ondra Kozák, všichni 3 kategorie. Zajímavé je i to, že v některých kategoriích je vítězství přesvědčivější, než v jiných, což může být podle mě buď přesvědčivou kvalitou vítěze, nebo i malou konkurencí.

Dále je zajímavý počet jmen, která se objevují v jednotlivých kategoriích – např. banjistů celkem 20, houslistů jenom 9.

Celkem hlasovalo slušných 87 diváků, což není ještě to, co bysme si představovali, ale i tak jsme vděční. Trochu mě hnětlý hlasovací lístky se stejnými jmény (z jediné kapely) napsané shodným rukopisem, shodnou propiskou, ale i ty jsem započítal, protože byly jenom tři, ale prosím příště už raději ne. Na závěr nejveselejší hlasovací lístek, Ptačorkoko už chybí jenom zpěvačka!

Viz „Obrázek hlasovacího lístku s Karlickými“

Co na BJ 2009 chybělo...

Na zadní stranu lístku měli diváci napsat, kdo jim na BJ 2009 chyběl. Pominu-li nepozory, kteří psali i kapely, které na BJ byly (Cop, Cwrkot, Drhá Tráva), nejvíce chyběl Monogram (18x), Modrotisk (6x), Sváťa Kotas Band (4x), G'Runs and Roses (3x), Wyrton (3x), Roll's Boys (2x), Funny Grass (2x) a zahraniční host (2x). K tomu po jednom hlasu pro dalších 9 kapel včetně Foggy Mountain Boys, ale ti už asi nepřijedou.

Petr Brandejs

Nástroj	Jméno
Banjo	LUKÁŠ KARLICKÝ
Mandolína	FRANJA KARLICKÝ
Housle	PEPA KARLICKÝ
Dobro	FRANJA KARLICKÝ
Kytara	JENDA KARLICKÝ
Baso	VÁŠEK KARLICKÝ
Zpěvák	PEPA KARLICKÝ
Zpěvačka	_____

Předkolo Banjo Jamboree ve Sloupnici

V sobotu 16. května proběhlo ve Sloupnici poslední z předkol letošního Banjo Jamboree 2009. Z přihlášených kapel jich nakonec dorazilo 5, kapela FREESTYLE se omluvila. Večer před zaplněným sálem zahájili **KOJOTI**, z jejich vystoupení diváky nejvíce zaujal houslista (obvykle obsluhující kytaru nebo banjo), který v jednu chvíli zůstal na podiu sám pouze s basou a kytarou a předvedl několik svěžích kousků právě na housle. Po nich následovala kapela **NABOSO**, která podala standardní výkon, příjemným překvapením byl bluegrassový veterán Petr „Poručík“ Pazderský na mandolínu. Třetí kapelou byli **RUSTY STRINGS**, zpěvačka kapely Julie měla u diváků velký úspěch, velmi zaujal basista, který by svým zpěvem jistě pobořil i hradby Jericha. Čtvrtí **BEELINE** hrají poněkud modernější styl muziky a byli také kapelou nejpočetnější, určitě zaujali zejména vynikajícím zvládnutím nástrojů. Poslední v pořadí, kapela **MAŇANA BLUEGRASS BAND** je již veteránem předkol

a předvedla vynikající výkon, obecně po právu oceněný.

A jaké byly výsledky? V porotě zasedli pánové Milan Leppelt, Honza Macák a Jirka Toman a jejich hlasování určilo pořadí MAŇANA BG BAND, BEE LINE a na třetím místě RUSTY STRINGS. Diváci pak hlasovali stejně, na prvním místě MAŇANA BG BAND, o druhé a třetí místo se pak stejným počtem hlasů dělili BEE LINE a RUSTY STRINGS.

Do finále předkol tedy postupuje MAŇANA BLUEGRASS BAND. Poděkování patří všem zúčastněným kapelám, porotcům, divákům za skvělou atmosféru a Tomáši Bohovicovi za zvuk. Myslím, že večer se vydařil a pro řadu účinkujících se celonoční jam session proměnil v příjemně kalné nedělní ráno.

Pavel Brandejs

Kapela hvězd 2010 – výsledky hlasování diváků (na BJ 2009)

místo	Banjo	hlasů	Mandolína	hlasů	Housle	hlasů	Dobro	hlasů	Kývara	hlasů	Basa	hlasů	Zpěvák	hlasů	Zpěvačka	hlasů
1	Petr Brandejs	18	Zdeněk Jahoda	20	Jirka Králík	30	Luboš Novotný	26	Ondra Kozák	25	Pavel Peroutka	25	Zbyněk Bureš	31	Vilma Orliťová	30
2	Luboš Malina	16	Pavel Klouboučník	15	Pepa Malina	27	Radek Vaňkát	17	Jakub Racek	20	David Koutský	16	Robert Křesťán	11	Ilon Leichtová	9
3	Petr Vošta	11	Honzá Máča	12	David Koucký	13	Henrich Novák	10	Ralph Schut	14	Pavel Brandejs	16	Petr Kůs	8	Lenka Vojíšková	8
4	Martin Fridrich	6	Radim Duda	7	Martin Burza	4	Pepa Kučera	5	Dušan Pařava	5	Pavel Lžičar	5	Jakub Bily	6	Eliška Ptáčková	7
5	Jarda Jahoda	6	Eda Kristůfek	7	Ondra Kozák	3	Karel Záčal	5	Jirka Bok	3	Jirka Šubr	5	Pavel Handlík	5	Natalie Havrdová	5
6	Jirka Bok	4	Vítek Hanulík	5	Honzá Máča	1	Roman Zajíček	4	Honzá Máča	3	Svatka Štěpánková	4	Ondra Ruml	4	Katka García	5
7	Petr Máslo	3	Tomáš Dvořák	4	Zdeněk Jahoda	1	Darek Houška	2	Pavel Handlík	3	Karel Waska	2	Petr Hrubý	2	Šárka Roterová	5
8	Michal Wawrzyczek	3	Honzá Biba	4	Pepa Karlický	1	Šárka Roterová	2	Miša Leicht	2	Petr Šefna	1	Jan Lžičar	2	Svatka Štěpánková	4
9	Roman Zajíček	3	Petr Kůs	3	Jarda Štěřba	1	Peter Mečiar	2	Jirka Holoubek	2	Patrik Holeček	2	Martin Kůbec	2	Jana Doláková	1
10	Jirka Klement	2	Jirka Rybář	1			Franta Karlický	1	Marek Macák	2	Martin Hanuš	1	Miša Leicht	1	Dana Hospodková	1
11	Zbyněk Bureš	2	Tomáš Lasek	1					Miloš Tomka	1	Vilma Orliťová	1	Radek Vaňkát	1	Julinka	1
12	Zdeněk Roh	2	Jirka Vopava	1					Pavel Veigl	1	Antonius Timiopoulos	1	Pepa Krenn	1	Pavína Jiřová	1
13	Peter Mečiar	1	Jan Novák	1					Emil Formánek	1	Přika	1	Ivo Dřobohlav	1	Veronika Němečková	1
14	Petr Kříž	1	Honzá Rott	1					Petr Švec	1	Petr Šurý	1	Ondra Kozák	1		
15	Milan Leppelt	1	Franta Karlický	1					Jenda Karlický	1	Vašek Karlický	1	Marek Macák	1		
16	Ralph Schut	1	Marek Macák	1					Jakub Bily	1	Jitka Baudischová	1	Pepa Karlický	1		
17	Lukáš Karlický	1	Natalie Havrdová	1					Béda Šturm	1	Jirka Bok	1	Jirka Bok	1		
18	Lukáš Majer	1	Mišák	1							Béda Šturm	1	Béda Šturm	1		
19	Jan Macák	1	Michal Jankto	1												
20	Jarda Handlíř	1														

Honza Bican

V mých bluegrassových začátcích mě občas praštilo do uší, že někdo hraje na banjo nějak jinak, než bylo obvyklé. Jak, to se ale z desek nedalo zjistit. V osmdesátých letech pak běžel v rádiu v sobotu dopoledne pořad Radioporta, který jsme pravidelně poslouchali a nahrávali a kde byl tenhle styl slyšet v kombinaci s českými texty. Hrál ho Honza Bican a v tomto čísle BL přinášíme rozhovor právě s ním, průkopníkem a znalcem všech možných stylů hry na banjo a vynikajícím textařem. P. B.

Honzo, začnu ne zrovna originální otázkou, jak ses vlastně dostal k muzice a kdy?

Už jako velmi malý chlapeček, neb u nás v rodině se zpívalo pořád. Babička – pocházející z podkrkonošské Úpice – zpívala neustále při veškerých domácích pracích. Od ní mám velkou zásobu písniček, kterým se, z nedostatku jiné terminologie, říká národní. Maminka mi pro změnu přehrávala na klavír oblíbené kousky – od Schubertových „Písní“ přes Vačkářovy „Vzpomínky na Zbiroh“ až po Hašlerky. No a korunu tomu dala skutečnost, že moji rodičové byli krve přírodní, takže v létě se jezdilo na vodu, posléze na chatu na Malši a v zimě na lyže na Zadov a jak za večerů na vodě či chatě, tak na cestách v autobuse z lyží byl hromadně zpíván repertoár trampsko – hašlersko – lidový. Ty písničky, a hlavně to hromadné spontánní zpívání ve mně zanechalo ty nejhezčí pocity. Já se životem od mládí prozpíval a pročetl.

Ovládáš pětistrunné banjo, byl to tvůj první nástroj?

Rád bych pětistrunné banjo ovládal. Ono spíš ovládá mne. Ale k věci. Mým prvním nástrojem byly housle. Když si uvědomíš, že jsem na ně začínal v šesti letech a to bylo v roce 1958, tak to o pětistrunném banju i v Americe věděla opravdu jen hrstka lidí. Na housle jsem hrál až do roku 1968 – to jsem byl se svou první kapelou Desperádos na Portě v Ústí nad Labem.

Honza Bican a Milan Leppert

Zvuk banja mne ale přitahoval dávno v dixielandových kapelách. A pak, samozřejmě Walda Matuška, an poskakuje po skalínách v prouhatých kalhotách a zpívá Zuzanu. Nu a pak přijeli do Budějic Rangers s Mirkem Řihoškem (myslím v roce 1967). On do toho nemydlil přes všechny struny, znělo to fantasticky – tvrdili o něm, že má pětistrunné banjo a že na něj pikuje prstýnky (to byla taková tehdejší terminologie).

Já pak donutil kamaráda Romana Procházku (pozdějšího basistu od Bobrů), tehdy kytaristu, aby vzal tatínkovo tenorové banjo, naladil jej jako kytaru a prstýnky na citeru (upozorňuji, že jsou to kovové palečnický a ještě k tomu směřující do opačného směru) NA VŠECH PĚTI PRSTECH PRAVÉ RUKY, hrál to co Řihošek. Roman mi to dodnes nemůže zapomenout. O páté struně jsem měl představu – byv ovlivněn violou D'Amore – že to bude nějaká bordunová struna pod hmatníkem – prostě, informace nebyly.

První skutečnou pětku zblízka jsem viděl na jaře 1968 na krajské Portě. Tam se na ní pokoušel velmi neuměle hrát Vašek Šimeček z kapely Bizoni. To banjo měl od Honzy Bošiny z Mustangů, bylo východoněmeckého původu (tzv. Walter Ulbricht) a bylo poměrně kvalitní. Ale skutečně jsem viděl někoho hrát na banjo zblízka až v červnu na Portě v Ústí nad Labem. Tam už byl Marko Čermák a White Stars, Blue-

grass Hoppers s Pavlem Brümmerem – a já už si je všechny nepamatuju. Prostě – vrátil jsem se domů, vzal šestistranný hrnec na brambory (jak se tehdy říkalo zither banju, které produkovala Cremona), obrousil krk od pátého pražce dolů, zavrtal tam jeden kolík z mámina klavíru (ty klávesy na konci vpravo stejně moc nepoužívala a byly tam tři struny vedle sebe stejné). A takto vyzbrojen jsem odjel na letní tábornickou školu do Hamru na Lužnici, kde když viděli banjo, tak mě nosili na ruku. To ale jen do té doby, než zjistili, že poslouchat cvičícího banjistu déle než pět hodin denně je nesnesitelné. Tak jsem byl vykázán napřed za latrínu, ale pak až ke splavu, neb se při tom mém pidlikání nedalo prý ani v klidu využívat oné latríny.

Obrovskou výhodou bylo, že ten tábor vedl starý tramp Zdeněk Valut zvaný Mogul. Hrál velmi zajímavě na kytaru – jeho rčení bylo – nemusíš být dobrý kytarista, ale schopný kytarový podvodník. Hrál velmi úspornou pravou rukou – vlastně klasickou americkou školu – palec v basových tónech a proti tomu ukazovák na melodické lince – prostě Merle Travis. (Jenže se při tom nesmí flákat levá ruka, tam to je třeba dohnat ve hmatech a příklepech.) Z toho tábora jsem se po čtrnácti dnech vrátil schopen doprovázet běžný repertoár té doby tj. písničky Greenhornů, Rangers a Mustangů. Mogul, který tou dobou doprovázel na kytaru zpěv své ženy ve dvojici Mogul a Marta, mne přibral do party + Vaška Šimečka od Bizonů na housle. Vznikl Mogul a jeho parta. Následkem toho mně vyhodili moji Desperádi z kapely, neb nesnesli, že hraju ještě někde jinde. Ale s Mogulem jsem se dostal až do Prahy, kde v sále nějakého ministerstva průmyslu na Staroměstském náměstí jsem viděl například Frantu Turka a KTO s jeho uke-banjem a další pražské kapely, jejichž jména a banjisty si už dnes nevzpomenu. To byl pro mne rok 1968–9.

Hraješ na něj stylem, kterému se říká frailing nebo také clawhammer, jak ses

k těmhle stylům dostal a kde jsi sbíral zkušenosti? A začínal jsi klasickým tříprstým pikováním ala Scruggs?

Ale samozřejmě, že jsem začínal Foggy Mountains Breakdownem – jak ho hrál ten banjista, když se honila auta ve filmu Bonny & Clyde. Což mně tehdy napadlo, že je to Earl Scruggs, a že tuhle skladbu nezahraje nikdy nikdo tak, jako on? Ale už jsem začal sbírat informace. Rodičové mi koupili magnetofon B4 – kvůli tomu, aby se mi lépe učilo – byl jsem na SVVŠ – tzv. dvanáctiletce. V tom Ústí jsem se domluvil s nějakým Honzou Hipiusem co patřil k Bluegrass Hoppers – vydávali i nějaký časopis – Fiddler (nebo tak nějak), a tenhle kluk mi začal posílat nahrávky. Ale samej bluegrass. Jenže ten Mogul – ten tramp – měl něco zajímavějšího. Bylo to děsně zahuhlaný, ale fantastická muzika – nějaký Weavers a Pete Seeger a Seekers. A pak jsem objevil u jednoho společného kamaráda desku Pete Seegera v Praze – a byl konec. Začal jsem obtěžovat všechny, co jeli za hranice a loudil školu hra na banjo. Nakonec se mi sešlo pět kusů „How to Play the 5-th Banjo“ od Pete Seegera.

Jenže, ta škola byla napsaná pro Američany. Tam je ode všeho jen začátek a pak je odkaz, kde si to můžeš půjčit ve které knihovně pod jakým názvem a číslem. Které struny jsou nejlepší a který výrobce Ti je na dobírku pošle. Mezitím jsem se dostal k lepšímu banju, dlouhokrkému – jako měl Seeger. Bylo z NDR a za 2200 Kč mi jej dovezl jeden chlápek, co tam jezdil hrát po barech. Pete Seeger – to byl ten pravej impuls – nejen pidlikat, ale taky se k tomu dalo zpívat – a to byl jeden z důvodů, proč jsem odložil housle, u kterých se zpívat nedalo. A hrál jinak, jinak než všichni ostatní. On byl vlastně i pro USA velkým vzorem pro spoustu banjistů. Díky Seegerovi začali třeba Trischka, Hartford, Holt.

Pak jsem šel na VŠCHT do Prahy a začal chodit na Saloony do Národního domu na Smíchově a tak jsem se dostal k Jardovi Čvančarovi. Tehdy se vrátil z vojny a založil Taxmeny. Jarda hrál zase

jinak. Marko Čermák od Greenhornů byl sice hvězda, ale Jarda Čvančara a Taxmeni, to bylo jiný kafe. Greenhorni byli takový tuhý, Taxmeni swingovali. Hrál s nimi tehdy na basu nějaký Petrák z konzervatoře – lez po tej base jak červotoč po smrku – a lidi řvali. Jarda už používal takové triky jako příklepy, odtrhy a zdvojování tónu na vedlejších strunách. Abych se trochu vrátil ke Greenhornům, moje hvězda tam byl Pepík Šimek. To byl muzikant a zpěvák mého gusta.

Potom začala fungovat Malostranská Beseda s pravidelnými večery. Tam hráli Taxmeni i jiní. A tam jsem se přes Vaška Prejzka dostal k Jirkovi Jeřábkovvi.

MUDr. Jirka Jeřábek je veliká osobnost českého banja, troufám si říct „Praotec českých banjistů“. Nejen, že napsal první školu na pětistrunné banjo (vycházela v nedělní příloze Mladé Fronty), ale on například je učitelem Vojty Zíchy a Honzy Kloperka. Velmi systematický a pregnantní člověk – tvrdím, že jako první u nás na banjo hrál (rozuměj – jako na hudební nástroj), do té doby se banjisté pokoušeli více méně úspěšně – v rytmu a harmonii – trefovat do strun. On nejen, že si pořádně přečetl Seegerovu školu a předpíklal ty tabulatury, ale on napsal na adresu „World Banjo Fraternity“ tam uvedenou, a kontaktoval se s jedním z těch „staříků hrajících bez prstýnků na nylonové struny staré ragtime“. A dostal od něj nejen staré banjové školy od Morleye, ale nakonec i nádherné banjo Orpheum firmy Retburg & Lang z roku 1923 (nebo ??). Teď ho má – to Orpheum – Honza Kloperk.

Jirka bydlel v mansardě U Milosrdných a já tam za ním chodil, poslouchali jsme nebluegrassové banjisty. Jirka měl desky a nahrávky z OldTime festivalů. A uměl hrát z not i tabulatur. Ale frailingu, potažmo clawhammeru, jsme nerozuměli. Podle Seegera se to hrálo tak, že se ze shora nehtem cvrnkalo do strun. To nešlo, tehdy jsme hráli, jako základní folkový styl, obráceně tříprstý basic strum na podkladě ukazováku a palce. Někdy – snad v roce 1974 – po prázdninách,

na mne Jirka vybalil, že umí frailing, že je to vlastně děsně jednoduché. Že mu Třešňák dotáhl nějakého Havajánce, co se prosmýkl v létě Prahou a ten to uměl.

A nic na tom nebylo. Vlastně to bylo naprosto logické, vycházelo to z úderu přes struny odshora dolů s tím, že byla snaha trefit se v první době do konkrétního melodického tónu nehtem ukazováku, v druhé době se to buď ozdobilo příklepem či odtrhem v levé ruce, třetí dobu znovu přikleply zbylé prsty pravé ruky přes struny a uzavřel to palec na páté. Bum-ti-dy-ty, pořád dokola. Tehdy jsme ještě používali na palec palečník.

Na Dr. Jeřábka jsem se tě chtěl zeptat, já to jméno znám jen z nahrávek Pavla Bobka, můžeš přiblížit tuto osobnost?

O tom už jsem se rozepsal výše. Já bych Ti doporučil, se pokusit Jirku kontaktovat a požádat jej o rozhovor. Podle posledních informací, které mám, se vrátil z té Argentiny zpět do Čech. Ale je to děsně introvert, nevím... Spojení na něj mám.

Můžeš vzpomenout hudební uskupení, ve kterých si působil?

O Desperádech a Mogulovo partě, jsem se zmínil, v Praze jsem nějaký čas měl seskupení „3+1“, a pak jsem hrál asi rok s Kominíčky, nějaký čas jsem zaskakoval v Průvanu – ale jen krátce. Ono se to hraní v kapelách neslučovalo se studiem. Taky jsem si zopakoval první ročník. Během toho opakování jsem hrál v Budějovicích s Bakaláři. Pak jsem to zkoušel podle Seegera sám a Taxmeni mě nějaký čas brali jako hosta do svých programů.

Když jsem byl v letech 1977–8 na vojně, mne kontaktoval Honza Kloperk. Někdo si ho se mnou spletl v Malostranské besedě. Honza byl na prázdninách v Anglii a přivezl spoustu desek s melodickým clawhammerem. Pellermana, Sapoznika – šílence, co tímhle obráceným stylem hráli ragtime a fiddle tunes. Po ukončení VŠCH, vojně a návratu na Jih jsem úplně náhodou s šéfem Bobrů Karlem Tampierem dal vzniknout Žříd-

lu. Tu historii lze najít na Karlových stránkách na internetu (<http://www.tampier.cz/zridlo.html>). To byla asi nejkrásnější doba mého muzikantského života. Sestava dvě banja, piáno a baskytara byla natolik ordinérní, že se v tomto složení dalo hrát cokoliv. První banjo hrál Honza Klocperk – na rozdíl ode mne velmi pregnantní banjista, schopný hrát nejen z tabulatury, ale i přímo z not – to hned tak někdo neumí. Já přiklepával frailingem, Karel byl za piánem a jeho žena Jitka za baskytarou. Taková LOUISINA POLKA Bedřicha Smetany, či NA MOTORU Františka Kmocha nebo TICO-TICO Zequiny Abreeho, oj,oj, to byly časy. Jenže mé tehdejší manželce se nějak narodily s ročním odstupem dvě dítky a její představy o tom, jak a s kým mám trávit soboty, neděle a ostatní čas se neslučovaly se vzestupem Zřídla. Doma se mi to rozklížilo, tím pádem i v kapele – no a bylo mi odejít.

A byl jsem zase sám. Tak jsem jezdil, kde byl zájem, po klubech, a vyprávěl, co jsem postupně z různých škol načetl o banju. Ono toho tady už bylo dost, jen to nikdo nečetl. Občas jsem na nějakém festivalu provedl to, co dělám dodnes. Sebral volné a ochotné muzikanty a vzal je s sebou na jeviště. To byl ten správný rajc. Bylo to sice někdy chlupaté, ale tenhle způsob vzniku muziky mne dodnes působí velké potěšení.

V roce 1994 mi Jarda Samson Lenk nabídl, abych u něj natočil nosič CD a MC, „Písničky zmrzlého dřevorubce“. Po natočení mi dal najevo, že by bylo dobré mít kapelu, se kterou bych ty písničky prezentoval na festivalech. Tak jsem založil Křupany. Když jsem u Jardy Samsona, nemohu opomenout nádherných příležitostí, kdy jsem byl pozván HOP-TROPem jak do studia, tak na koncertech, abych jim „člověčím banjem“ (terminus technikus Hubertákus) přibavil zvuk některých písniček a nahrávek.

Na stránky Zřídla jsem shodou okolností tuhle koukal, narazil jsem na ně v souvislosti s Kapitánem Kidem, kterého mám moc rád a je to velmi zajímavý počtení. Občas

jsem s tebou zaskakoval na basu, dneska máš stabilní sestavu, můžeš krátce představit svoji současnou kapelu a muzikanty v ní?

Stabilní sestava je poněkud nadnesený eufemismus. Já na stabilitu čehokoli už nevěřím. Křupani se postupně klížili, až se loni na jaře rozklížili. Těch vlivů bylo víc, pracovních, osobních i takových, že paměť dosluhuje. Já kapelu žertem přejmenoval na Alzheimer Ragtime Band. Neustále jsme se dohadovali, jak že jsme se minule domluvili, že to budeme hrát, kdo bude mít sólo a kdo zpívá jaký hlas. Nakonec to hrálo děsně. Často se stalo, že na jevišti hrálo pět lidí, ale každý s jinou kapelou. Tak jsem začal razit způsob „Follow the leader“ kdo právě hraje nebo zpívá, to vede a ostatní dávají pozor a hrajou podle něj. A když zahraje o pět taktů víc, tak to hrajou všichni. Tohle nerozdejal Zdeněk Schwager a byl konec Křupanů.

Vlastně mi zůstal jen Honza Kuliš, se kterým jsem Křupany zakládal. A dohodli jsme se, že budeme nějak pokračovat. I kde se vzal, tu se vzal – Rosta Lounek – a řekl, že má doma basu, jen na ni neumí hrát – zato má jako invalidní důchodce spoustu času. Tak jsme mu řekli a ukázali, jak se na ni hraje... Ty jsi dodal školu hry na countrybass – a Rosta pilně cvičil a cvičil. Teď vedle SP ještě tahá šmytec po strunách v Malém Furiantu (to je folklor).

Pak jsem zval do našich pořadů různé muzikanty z českobudějovických kapel. Celemu tomu seskupení jsem začal říkat „Sešli přátelé“ – kdo přijde a má chuť, ten hraje. V poslední době se to trochu stabilizovalo, pravidelně se mnou mimo Kuliše hrává Honza Kadlec na dobro, Luboš Marek na housle a – nesmím zapomenout, když má čas, i od Poutníků se navráťivší Jirka Mach na mandolínu a housle. Musím Ti ale prozradit, že na hraní s Tebou jsem se vždy strašlivě těšil. S Tebou za zády mám pocit obrovské jistoty, to prostě řemen nespadne.

Je myslím moc dobře, že máš něco stabilního, jak často vystupujete?

Pravidelně jednou měsíčně v Kabaretu u Váňů v Českých Budějovicích – většinou je to třetí čtvrtek v měsíci – Večer písní zmrzlého dřevorubce. Tam zveme kapely odkudkoli, jsou-li ochotny dorazit za náklady na benzín. A většinou ochotny jsou, neboť máme velmi kvalitní publikum, které nekřandá a poslouchá. Pak občas – pozve – li nás kdo kam – vlastně za stejných podmínek – náklady na cestu. Raději pojedou do malého klubu nebo na malý festival za posluchači, kteří budou poslouchat a ne klábosit a pít pivo s buřtem.

V souvislosti s tím se chci zeptat na nosiče, které kapela vydala, můžeš je ve stručnosti připomenout? A dají se ještě někde sehnat?

„Písničky zmrzlého dřevorubce“ byly první – ty jsem točil systémem – napřed banjo, pak basa, pak znovu banjo – podle té basy – pak kytara, pak housle, dobro, zpěvy. Muzikanti různí a za poděkování. Jirka Vopava housle, mandolínu a background vokály, nebožtík Pepa Hlavenka dobro, kytaru Roman Miškovčik, Zdeněk Schwager basu, Honza Klocperk a Láďa Ptáček banja atd.

S Křupany jsme natočili „Děvče od Červené řeky“ – opět u Samsona pod vedením Jirky Budvárka Lenka. Ta deska je trochu jiná – tady už jsem neprezentoval banjo, styly a písničky, ale kapelu. Občas mi to někdo vyčítá. Mně se ta deska ale líbí. Je v ní ta pohoda, kterou v muzice chci mít. Swinguje to, občas to pohladí, až zamrazí. Dost často mi někdo řekne, že to poslouchá v autě, nebo že to mají rády jeho děti – to je docela poklona, protože to jsou situace a reakce z člověčí „první signální“.

Obě CD jsou pořád k dispozici – má je Luděk Sacký v Lyře (<http://www.lyra.cz/>), já je mám taky u sebe a lze je získat na mé adrese hbzcb@seznam.cz. Dokud budu mít obaly, není to problém, dělám to jako autorské kopie s číslem

a podpisem. Ona konec konců ta druhá deska vznikla také vypálením na multikopírce, což děsně roztrpčilo Jirku Macha. Jenže, darovanému koni na zuby nekoukej.

Plánuješ nějakou další studiovou nahrávku?

V hlavě to mám, písničky mám taky. Je tu otázka proč to dělat. Onehdá jsem na internetu našel v nějakém článku nějakého hudebního i odborníka – „...dost už bylo Bicana!“ Musel by se opět najít nějaký šílenc, co by v tom chtěl utopit peníze. Občas se někdo nabídně, ale pak vycouvá. Pokud kapela hraje tak málo jako já, tak se ty nosiče vlastně ani nedají prodat v množství, které by zaplatilo výrobní náklady. A já už country bály vytloukat nechci – a to jsme se Zřídlem hráli na vůbec prvním country bále na Docela malé Portě v Litvínově, pro Jasana Bonuše a jeho Country VŠ. Já bych nejradši někam (třeba do Sloupnice), sezval na nějaký prodloužený víkend muzikanty, co mám rád a natočil to stylem „Will The Circle Be Unbroken“. Asi bych to pojmenoval „Pálím, chladím – aneb písně z hor i údolí“. Ode mne, jako těžkého nealkoholika, by to byl pro protilehlou komunitu snad vstřícný počín – ne?

Mám velmi rád tvoje texty, jak ses k psaní českých textů na americké písničky dostal? A vzpomeneš na svůj první text?

Ta geneze je zajímavá. Jako první text jsem napsal OLD JOE CLARKA – jak jinak – na Seegerovo zpívání v Lucerně. Pak asi CINDY – to se tu objevil film Rio Bravo – tam je ta scéna ve vězení – a ta písnička tam je. Akorát jsem tehdy nevěděl o čem to je, tak jsem dělal cowboyskou píseň – a pořád jsem neměl konec – až mně napadl ten gag – obrátit to, a ač to vypadá jako velebení dívků krásy, v poslední sloce zjevit, že jde o krávu – konec konců – cowboyská píseň, ne? Pak jsem textoval leccos leccak – až mi jednou Pepa Nosů po jednom společném koncertě decentně sdělil, že hraju pěkně, ale ty texty jsou děsný.

Tož jsem nějaký čas netextoval, až – poslouchal jsem Weavers, jejich krásný Vánoční koncert v Carnegie Hall – při písničce FROZEN LOGGER tam publikum propuká ve smích a jásot. Měl jsem kliku, že jsem našel ten text v Lomaxovi a po překladu nastala děsná a nádherná dřina, ty americký dřevorubecký fóry převést do češtiny. A asi se to podařilo. No a pak už jsem jen hledal hezký písničky a někoho, kdo mi to přeloží. Já totiž neumím anglicky. Většinu věcí mi přeložil Honza Klocperk, ten umí moc dobře.

Můžeš prozradit, jak takový text vlastně vzniká? Snažíš se zachovat téma písničky? A jak bojuješ s českým frázováním, na které mnoho textařů žehrá?

To není boj, to je radost a hledání, a hraní si s jazykem. Já opravdu miluju češtinu a v kombinaci s tím nejsem schopen jakéhokoliv jiného jazyka. Angličtina má výhodu krátkých slov, čeština má výhodu obrovské ohebnosti. Já se samozřejmě učím u Voskovce, Wericha, Jirky Suchého, ale i V. Vančury a K. Čapka. Když nemohu najít nějaký výraz, vezmu si třeba Rozmarné léto nebo Zahradníkův rok nebo Jak se co dělá, před spaním si čtu a do rána mne často něco napadne.

Na to, abych udělal text, potřebuju několik maličkostí. Zpívanou nahrávku, originální, přepsaný text a nejlépe několik překladů od několika lidí. V první fázi si musím do hlavy natlouct alespoň jednu sloku a refrén v originále, abych do sebe dostal „tep“ té písničky. Pokud to neudělám, překloupí se mi to a je z toho písnička česká.

Pak musím z překladu pochopit, co tím chtěl básník v originále říct. Někdy je to dost těžké, neboť nechtěl říct nic. To pak odložím a čekám na poslední maličkost – nějaký nápad. Někdy přijde hned, někdy za pět let. BANKS OF THE OHIO jsem textoval 12 let. Pořád jsem do těch pěti sluk o čtyřech verších nemohl ten příběh dostat. Pořád to bylo moc ukecané, rozvleklé. Pak jsem se jednou ráno na Jamboree ve Strakonických probudil a na pytlík od rohlíků jsem napsal tu jednu sloku – kde se všechno stane – prostě

nakrkla mě, tak jsem jí hodil do vody. No, a vivotom to je, ne? Najít to jádro pudla – základní myšlenku textu.

Pak je to o pochopení obsahu – například, jen díky Tvému vysvětlení jsem přetextoval HOT CORN, COLD CORN, na PÁLÍM, CHLADÍM – neboť ty jsi mi vysvětlil, že to je písnička o pálení „Moonshine“. Kdysi dávno jsme to brali jako jazykolam a Karel Tampier s Jitkou a Bobry z toho udělali STRČ PRST SKRZ KRK – no a dnes to děti zpívají na táborech a učí se na tom výslovnost v hudební škole.

Mimochodem, zpíval jsi někdy anglicky?

Ne, že bych se o to někdy nepokusil. Ale reakce mých blízkých mi dávají velmi zřetelně najevo, že to pro mne není ten správný způsob vyjadřování. Je s tím spojena jedna veselá příhoda.

Asi před 25 lety jsem se na jedno Banjo Jamboree v Kopidlně načernal na blackface minstrela a s bezpražcovým banjem zahrál a zazpíval písničku DON'T GET WEARY CHILDREN – bylo to z nějaké velmi zahuhlané nahrávky a já jen imitoval nějaké zvuky z reproduktoru a praskotu nahrávky se linoucí. Dnes vím, že to byl Uncle Dave Macon a tu nahrávku mám v lepší kvalitě na CD. Výsledkem byla veliká chvála tehdejší redaktorky Irene „Silence“ Příbylové – která notabene uměla velmi dobře anglicky – jak pěkně jsem to anglicky přednesl. Dodnes nevím, o čem ta písnička je, on jí totiž nerozuměl ani rodilý Američan, který žil kousek od Budějovic a za kterým jsem občas chodil s překlady.

Tak nevím, asi jsem anglicky tehdy přece jen zpíval...

Jakou muziku posloucháš a co nového tě třeba v poslední době zaujalo?

To je zapeklitá otázka. Já poslouchám muziku málo, protože se tomu musím plně věnovat, nesnáším muziku jako kulisu. V zásadě mě vždycky potěší starý jazz a swing, a když tam hraje jakkoli banjo – třeba George Formby, nebo Harry Resser, nebo Eddie Peabody – to jsem schopen i přehlédnout červenou na křižovatce, jsem-li v autě.

V zásadě poslouchám – asi tak jako někdo má chuť na nějaké jídlo nebo pítí, tak já mám chuť na nějakou muziku. Nejsem bluegrassový extremista – pro mne je vrcholem bluegrassu vystoupení Flatta a Scruggs v Carnegie Hall. Ten koncert můžu poslouchat pořád dokola. Stejně tak ty živáky Weawers ve stejné budově (to ale není bluegrass). Vůbec – dávám přednost „živým“ koncertům. Mým favoritem na banjo je asi John Hartford – zvláště ty jeho nosiče z konce kariéry – Good Old Boys – no comment. Ale je těžký někoho vynechat – David Holt – díky němu a jeho nahrávce Old Log Cabin In The Lane jsem se rozhodl natočit své první CD. A pak New Christy Minstrels – Nick Wood byl aranžovací génius. Ta muzika hladí, zvlášť nahrávky do roku 1966. Jo a taky starý Country Gentlemani – ta sestava s Eddie Adcockem. Ale takhle bych mohl pokračovat něúrekom....

Jenže, mně nestačí muziku jen poslouchat, pokud dostanu do ruky DVD – třeba takové poklady jako jsou televizní Grand Ole Opry show Flatta a Scruggs pro Martha White – vidět Scruggse hrát – to je pro každého banjistu obrovská škola. Totiž – ten chlap hraje děsně úsporně a prostě – a přesně – a jakoby mimochodem, bez náznaku námahy. Vedle něj Lester Flatt jen tak hladí palcem struny kytary – ale když má zahrát riff – tak ho tam posadí.

Pořád dokola můžu poslouchat Doc Watsona – to je učebnice melodického hraní, jak zdůraznit melodii a ve zpěvu ji podepřít kontramelodií v kytaře. A když hraje jiný nástroj sólový part, tak ho podepřít kontramelodií v basu, aby ten lead instrument zdůraznil a vynikl. Tohle mimoděk u nás umí perfektně muzikanti moravských cimbálovek – on je to tak trochu bluegrass na jiné nástroje. Ty já taky rád (na rozdíl od Tebe – čímž jsi mne poněkud překvapil). Když je mi hodně mizerně – a mám možnost, pustím si DVD Chieftains – Down The Old Plank Road – The Nashville Session. To musí nabít každého.

Jak se ti líbí současná česká bluegrassová scéna a co si myslíš o její budoucnosti?

To bychom napřed museli definovat, co je a není bluegrass. Podle nějaké definice – co jsem někde četl – je bluegrass hudba, kterou hrál Bill Monroe a jeho Bluegrass Boys. Já sám nejspíš do bluegrassu nepatřím a i ten frailing – clawhammer jsem si ohnul pro sebe podle svých potřeb. Je pár banjistů, kteří to hrají čistěji a technicky dokonaleji, zvládají jednotlivé techniky a styly. Jenže, Seeger hraje na banjo taky úplně jinak – jen z těch lidových stylů vychází. A co hraje Hartford – je to bluegrass?

Pokud si něčeho cením, tak je to aktivita Jirky Tomana – potažmo lidí okolo Banjo Jamboree. Co se týká kapel, tak naposled jsem se těšil z vystoupení Black Jacku a vždy se těším na Tvůj Bluegrass Cwrkot. Taky se mi líbí PBB s Vilmou Orlitovou (ale asi hlavně pro to Petrovo lehounké okrajované banjo). On se někdo snaží hrát ten bluegrass tak děsně přesně, až se to nedá poslouchat dyl než 10 minut (ono je to asi tak, jak to říká ve staré anekdotě Skot Irovi: „...máte tu whiskey možná čistší, když jí pálíte třikrát, ale podle nás, Skotů, se to pít nedá...“). Pak už je to všechno stejný. Pořád vidím před sebou toho starýho Flatta a Scruggse, jak se snaží dělat show a bavit lidi – a já si myslím, že na to pódium lezeme hlavně proto, abychom bavili ty lidi.

Budoucnost – ta je v muzikantech. Pokud budou hrát tak, aby to někoho zaujalo a bavilo, tak na to lidi budou chodit. Až přestanou chodit, tak to skončí – a to je konec konců i má osobní situace.

Díky za rozhovor.

Rádo se stalo, přijďte zas

V srpnu 2009 se ptal Pavel Brandejs, ve stejném čase odpovídal HBzCB.

12. ročník hudebního festivalu
BLUEGRASS ADVENT

sobota 5. prosince 2009 od 15,00
KD Vltava Kralupy

vystupující kapely a další informace

www.bgadvent.wz.cz

12. EWOB v Holandsku, Voorthuizen 21.–23. května 2009

Letošnímu EWObu pořádanému EBMA počasí moc přálo. Když jsem tam přijela ve čtvrtek k polednímu, bylo všude už jako v úlu. Jedni stavěli stany, druzí pilně jamovali a další připravovali stánky na Trade Show, která se otevírala o půl jedné. Festivalu se zúčastnilo přes čtyřicet kapel ze třinácti evropských zemí a pár z USA.

Zahajovaly tři krásné zpívající Nizozemšťanky **Babes in the Grass** úderem druhé odpoledne. Po nich následovala nová slovenská formace Candy Floss se dvěma zpěvačkami, Martou Halusovou a banjistkou Simonkou. Zajížďeli trochu do popíku, ale lidem se moc líbili. Německá skupina **Dawgmatic** z Hamburгу dělala čest svému jménu. Grismanovým příznivcům by se líbili, ale někteří puristé prchali, když začali hrát skladby od Darola Angera a dalších. Podle mě je to asi první skupina tohoto druhu v Evropě. Lid se uklidnil vždy perfektními belgickými **Sons of Navarone**.

Ve čtyři hodiny začínal první workshop. Na dobrové dílně vyučoval **Roger Williams**, mohli jste ho vidět v srpnu v Česku s Amy Gallatin & Stillwaters. Po přestávce na hlavní scéně program pokračoval s **Half & Turn**, dalšími Holanďany, no žádná velká sláva. Zato maďarská skupina **Another Ground** zvedla diváky ze sedadel. Výborné zpěvačky, krásné dívčí dvojhlasy, výborné banjo, kytara i mandolína. **Lilly of the West**, tentokrát v triu s bulharským kytaristou a Jirkou Králíkem na housle, byla značně slabší než obvykle.

Na banjové dílně vyučovali **Bill Keith**, **Thierry Schoysman** z Belgie a Holanďan **Bruno**. Večer začínal Nizozemský **New Lowland**, dvě zpěvačky s dobře sladěnými hlasy. Ne všechno se dalo označit jako bluegrass, ale bylo to docela pěkné. Italský **Bluegrass Stuff** tam měl davy svých fanoušků a jako vždy tančili kolem mikrofonu a hráli a zpívali jedna radost, Massimův 14letý syn Icaro do kapely

výborně zapadl. **Thunderbridge Bluegrass Boys** z Jižní Anglie vpadli na jeviště jako vichřice, zpívali jak ďasi, střídali nástroje o závod a temperament z nich jen čísel. Belgickou **Rawhide** vám jistě představovat nemusím, viděli jste je loni ve Strakonících, patří již dlouhá léta k mým oblíbencům.

Naomi Sommers je dcera **Phila Rosenthala**, bývalého člena Seldom Scene. Žije v Evropě, žíví se jako písničkářka a nedávno měla bouračku na kole a zlomila si sanici. Bylo to její první vystoupení po pobytu v nemocnici, zpívat jí ještě asi dost bolelo. Doprovázela se na kytaru, otec Phil střídal kytaru s mandolínou. Přijel se na ni podívat, jak pokračuje v uzdravování a tak jsme měli tu vzácnou příležitost ho vidět.

A nastoupil náš vítěz soutěže na Banjo Jamboree – **Goodwill**. Odvedli fakt dobrou práci a obecenstvo bylo nadšené, hoši se pěkně zapotili. Jen se zvukem to občas haprovalo a Adam Zielonka by měl zpívat víc do mikrofonu. Tomáše bylo slyšet velmi dobře.

Zlatým hřebem večera byla legendární formace **White Mountain Bluegrass** s dobristou **Rogerem Williamsem**. Ten s nimi absolvoval už jejich první Evropskou šňůru před 25 lety. Zpívající rodiče **Hazel a Mac McGee**, s čtyřiapadesátiletým synem **Hermanem** hrajícím na kytaru, mandolinistkou **Jackie Greenwood** a houslistou **Garym Pomerleau**. Nádherné hlasy, opravdu zážitek. Kapela silně ovlivnila Holandskou bluegrassovou scénu, byli jedni z prvních, kteří tam začali jezdit. Hazel a Mac patří k šesti významným legendám v bluegrassovém muzeu v Owensboru v Kentucky.

Blížila se půlnoc a s ní početné sejšny. Ve 2 hodiny jsme museli opustit Trefpunkt, pak bylo dál zakázáno hrát. Bluegrassáci v tomto moc poslušní nejsou, na hřišti byla ale pěkná zima, tak kdo ví ...

Pátek zahájila schůze EBMA, následoval zvučárský workshop. O půl jedné se otevřela Trade Show a v jednu vypukla houslová dílna, na které byli **Jirka Králík**, **Raymond McLain** a **Joost van Es**. Také se nám tam představil fantastický hráč na foukací harmoniku, Kanaďan **Mike Stevens**. Už jsem viděla hodně foukačkářů, ale tenhle byl unikátní, kroutil se jako had a hrál celým tělem, super! Ráda věřím tomu, že je fakt nejlepší na světě.

Ve dvě hodiny začínalo holandské dívčí trio **Dolly I Beg Your Pardon** s krásnými trojhlasý. Také další nádherné zpívající duo **Inlaw Sister** patří už skoro k inventáři, je radost je poslouchat. Na scéně se objevili **Brzdaři** a hráli a hlavně zpívali jako o život. Zahájili s GOD BLESS AMERIKA a obecenstvo bylo jejich, tak výborně jsem je ještě nezažila. Kluci umí!

Další temperamentní Angličani **Coal Porters** měli výborný drive a předvedli perfektní show, bluegrass, country-rock. Dělalí čest svým vzorům The Byrds, Flying Burrito Brothers a dalším, v roce 2004 jsem je viděla na IBMA v Louisville Kentucky. Švýcarka **Tabea** se rozešla s Američanem Aaronem Tillem, kterého znáte z Dobrofestu a tak vystupovala sama. Zpívá pěkně, ale něco tomu chybělo a do bluegrassu to mělo hodně daleko.

Po ní nastoupil **Veget** s Lenkou Krausovou. Pěkný standart a velice působivá byla hra na basu čtyřručně. **Bluegrass Cwrkot** patří k miláčkům holandského publika a sotva lid spatřil jejich klobouky, již nebyl k udržení.

V mezičase zatím probíhala mandolínová dílna s Kevinem Lynchem (tam jsem se nedostala) a kytarová dílna. Na té excelovali **Jefferson Louvat**, **Ondra Kozák**, **Thierry Massoubre** a **Phil Rosenthal**. Po přestávce nastoupilo kytarové duo **Jefferson Louvat & Thierry Massoubre**. Jeff střídal kytaru s mandolínou a bylo to docela maso!

Jirka Králík je mistr v obměňování svých **Rowdy Rascals**, vždy se mu podaří ale kapela perfektní. Tentokrát s ním hráli a zpívali Tomáš Drnavský na banjo, David Koucký na basu a Miša Hromčík

na kytaru a bylo to super!

Po nich následovala mladá švédská kapela **Downtown Ramblers**. Předvedli nám hlavně vlastní tvorbu. Byl na ně moc pěkný pohled, jak hoši tančili pro změnu nejen kolem mikrofonu, ale hlavně kolem půvabné zpěvačky. Bylo to opticky velice působivé a hráli taky výborně, jistě jim to pomohlo k vítězství. Svůj styl nazývají Urban Bluegrass, tedy městský bluegrass.

A již tady byli **Křeni**, výborní jako vždy, jim bych to vítězství nejvíc přála. Moc se líbila Ondrova píseň MAYBE IN MY NEXT LIFE a jejich instrumentálka VČERA TADY BĚŽEL PES. Všichni lidi kolem mne jim moc fandili a přirovnávali Ondru k Tonnymu Riceovi. Po poslední přestávce nastoupili **4 Wheel Drive**, další miláckové místního publika.

Blížilo se finále. Další švédská kapela **Gravity** kolem hezké černovlásky s nádherným, silným hlasem, loni absolvovali úspěšnou šňůru po USA.

Zlatým hřebem tohoto večera byla mezinárodní formace **JB's Band** kolem švýcarského kytaristy **Jean-Blaise Rochat**. Legendární **Tom Gray** na basu, **Raymond McLain** na banjo (starší ročníky si ho možná pamatují z koncertu McLain Family na Americkém vyslanectví v Praze, někdy v sedmdesátých letech), **Joost van Es** na housle a neopakovatelný hadí muž **Mike Stevens** s jeho foukačkami. Píseň DARK HOLLOW věnovali nepřítomné a nemocné Liz Meyer a zakončili desetiminutovým ORANGE BLOSSON SPECIAL. Spousta dalších sešňů následovala. Tentokrát se pořádkem nepodařilo vyhnat nás již ve dvě. Odcházení jsme jako poslední, krátce před třetí hodinou ranní.

V sobotu festivalové dění začalo pořadem pro děti, který vedl skotský kovboj, zpěvák a konferenciér **Eddie Winship**. Jenom jsem tam nakoukla, děti se tam sešlo docela hodně a obdivovala jsem šikovné malé ručičky, jak se učily zacházet s lasem, také moc pěkně zpívaly. Cloggingovou dílnu jsem propásla.

Na hlavní scéně zahajoval **Peter O Ruby with All Bells & Whistlers**. Lid prožíval Samův high lonesome sound a mně se moc líbil zpěv Lukáše

Mayera, který v této kapele má větší prostor než mívá v Nové Sekci. To bylo pro mne také příjemné překvapení, myslím, že měl Sam šťastnou ruku, když tuto kapelu tvořil.

Následovali další Švédové, tentokrát trochu starší generace, **Cold Mountain**. Jejich první vystoupení, tehdy ještě bezejmenné kapely, prý bylo před premiérou filmu *Cold Mountain*, tak se podle toho nazvali. Sympaťáci, moc se mi líbili. Na scéně se objevila další maďarská skupina **Eastern Station** s výbornou nepřeslazenou zpěvačkou Anitou Szabo, střídající mandolinu a housle, jejím manželem Levi na kytáře, dalším kytaristou, kterému přezdírají Alexander Veliký (měří 210 cm). Měli také klávesy, takže do bluegrassu daleko, spíš příjemný popík.

Američani **New Prohibition Band** kolem výrazné zpěvačky a banjisty se jménem Cera Impala byli na rozdíl od loňské Francie tentokrát pouze jako trio. Vystěhovali se z USA do Berlína, aby mohli Němcům hrát old-time muziku.

O přestávce se konal vokální workshop se členy **White Mountain Bluegrass**. Poslouchat Hazel a Mac McGee zpívat je prostě lahůdka. Objevila se tam také americká zpěvačka **Fassoux McLean**, která kdysi zpívala v duu s Emylou Harris. Další Američan z Kalifornie, sólista **Hunter Robertson**, hrál na flyswatter banjo (polovina krku bez pražců), jak se hrálo koncem 19. století a zpíval k tomu chraplavým hlasem. Od old-time clawhammer po end-of-the-world-blues, exot!

Další ohlášená kapela Camel Ride z Francie se pro nemoc nedostavila. Náhradní duo z Toulouse – **Fred Simon** na banjo a **Phillipe Botes** s kytarou – mělo název **Melting Potes**. Hráli zajímavý mix bluegrass-jazz-swing, nejvíc se mi od nich líbil MINOR SWING namíchaný Mozartem.

Po nich za velkého aplausu publika nastoupil **Blackjack**, který tam má celý vlastní fan klub. A taky jim to hrálo jako bohům. Pozdravili pěkně holandsky a dostali cenu za to, že jsou na Ewobu již po desáté. Konferenciérka se radovala, že může políbit zrovna pět krásnejch kluku najednou,

ostatní fanyanky tiše záviděly. Ondra Plucha na sebe prozradil, že se z něj stal poloviční Holanďan, neb se na jaře oženil s jejich krajankou. Těch 10 let přineslo své zasloužené plody!

V dalším setu místo ohlášených 29 Strings, kteří měli nějaké komplikace cestou a bohužel se nedostavili, nastoupila Holandska formace **Except 2**, také festivaloví veteráni. Nejvíc se líbil jejich duet IF I WAS A CARPENTER. Následovali další Švédové, výborná kapela **Lonesome Mountaineers**. Pro mne patřili k absolutním favoritům festivalu. Předvedli nám vlastní tvorbu i převzaté skladby a byli zkrátka skvělí, však již také jednou v roce 2003 zvítězili v diváckém hlasování.

Po nich **Sunny Side**, také zdejším publikem milovaní. Slyšela jsem výkřiky: „Vždyť oni jsou úplně jak Bill Monroe!“ a podobně. Tamním se líbí jak jejich oblečení, tak zpěv a hlavně ta show kolem, oči na nich mohli nechat. I konferenciér prohlásil, konečně jedna stylově oblečená kapela.

Také **G-Runs & Roses** měli obrovský úspěch, Alpha si spousta publika pamatuje již jako malého chlapce a hráli fakt perfektně, ostatně jako vždycky. Po poslední přestávce nastoupila **Fassoux McLean**. Přivedla si kapelu, ve které byli J. B. Rochat, Tom Gray, Joost van Es a Kevin Lynch a prozradila na sebe, že byla jednu dobu manželkou Johna Starlinga ze Seldom Scene. Zpívala pěkně, ale není to má parketa. Maďarská **Acousticure**, lonšší vítězové se také předvedli v nejlepší světě.

Pak nastal ten kýžený moment, na který všichni čekali, byli vyhlášeni vítězové. Napřed Popularity Award, cena publika: Na třetím místě se umístili **Sunny Side**, na druhém **Bluegrass Stuff** a první místo obsadil náš **Blackjack**. Jelikož kluci už odjeli, cenu za ně převzal Ondra Kozák a oficiálně tu cenu dostali až ve Strakoncích. Evropskou kapelou roku se stali mladí Švédové, **Downtown Bluegrass**, druží **G-runs & Roses** a třetí **Křeni**. O pořadí aspoň prvních deseti kapel jsem si do Holandska napsala, ale nechtějí to prý zveřejňovat. Dost divné... A bylo po slávě. Všem vítězným kapelám ze srdce gratuluju.

Jako zlatý hřeb večera se objevila na scéně hvězdná sestava **Phil Rosenthal** s kytarou, **Raymond McLain** s mandolínou a banjem, **Tom Gray** na basu, **Joost van Es** s houslemi a hádí foukačkář **Mike Stevens**. Bylo to super a já šlela, neb mi právě vyplivla baterie ve foťáku. Hudba zněla pak ještě dlouho do noci. Nezbyvalo, než se těšit na příští Evropské festivaly, jak na ten ve Francii, koncem července až začátek srpna, tak v Holandsku, zase za rok v květnu.

Že to s námi bluegrassový pábníček myslí dob-

ře, se ukázalo, až když všichni odjeli. Já odlétala v pondělí pozdě večer a už z letadla jsem viděla tu černou zeď mraků. A tu noc na úterý časně ráno se Holandskem přehnal šílená vichřice s bouří a zatopila i to tábořiště.

Takže jsme všichni měli víc štěstí než rozumu. Přijít to v neděli, hrůza pomyslet.

*Lilka Pavlak v Bülachu 10.6. 2009
(upravil Pavel Brandejs)*

Pár zážitků z EWOB 2009

V Bluegrassových listech jsme se dočetly, že existuje možnost jet na EWOB jako volunteers. Proč to nezkusit? Podívat se na festival, navštívit cizí zemi, poznat nové lidi a okusit trošičku ze zákulisí festivalu. Spojily jsme se s Petrem Brandejsem, který nám přeposlal mail do Holandska, „mail dal mail“, a my měly jasno, jak prožijeme květnovou dovolenou. A když už budeme tak daleko, proč si nezaletět ještě do Londýna na jeden „malý“ koncert? Ralph Stanley & Clinch Mountain Boys.

Nastal máj. Sbalily jsme svých „pár švestek“ a vyrazily za velkým dobrodružstvím. Už samotná cesta do Voorthuizenu byla zajímavá a hlavně veselá. Častokrát jsme musely využít svých znalostí angličtiny, domluvat se „rukama nohama“, abychom dorazily na místo.

Přivítání bylo velmi vřelé, Brian nás provedl celým areálem a my se mohly v klidu ubytovat a projít si městečko. Večer jsme si poslechly pár mezinárodních jamů. Nejvíce nás zaujali angličtí Thunderbridge Bluegrass Boys.

Druhý den ráno začala zábava. První a zároveň poslední porada všech dobrovolníků probíhala celá v holandštině, prý nám to někdo potom přeloží. Přeložil? Ujala se nás Adri a vysvětlila nám podrobně, co budeme dělat. Naším hlavním úkolem bylo najít kapelu – někde – a postarat se, aby byla včas připravena na podiu. Zdánlivě jednoduchý úkol,

pokud ovšem kapely znáte a víte, kde je hledat. To nebyl vždycky náš případ. Občas někdo poradil, třeba hned s první „naší“ kapelou (což byla právě Adri a další dvě dobrovolnice), občas pomohla náhoda (když jsme náhodou stály vedle německé kapely Dawgmatic a sklídily pochvalu za to, jak rychle jsme je našly – aniž bychom to tušily). Jednou jsme si musely i pomoci cedulí s názvem kapely, s níž jsme obíhaly jak areál, tak přilehlé fotbalové hřiště, kde se tábořilo. Jen tak mimochodem, tato kapela (Coal Porters) se tím vyloženě bavila ještě dole v šatně.

Každý den jsme měly na starosti čtyři kapely a zbytek dne jsme si užívaly po svém. Za tu chvíli „práce“ jsme dostaly velkou odměnu. Poznali jsme spoustu nových lidí, poslechly jsme si, jaká je úroveň dalších evropských kapel (Maďarsko, Belgie, Holandsko a další) a také jsme si užily vystoupení muzikantů z USA (jako např. Tom Gray, Phil Rosenthal s dcerou Naomi). V průběhu celého festivalu se opravdu všude jamovalo.

Po skončení festivalu jsme odjely do Londýna, kde jsme strávily krásné tři dny v očekávání koncertu Ralpha Stanleyho. To byla opravdová třešnička na dortu.

Cesta domů byla dlouhá, ale těch zážitků bylo hodně a všechny stály za to.

Jana a Květa

Mezinárodní bluegrassový festival La Roche sur Foron (Francie)

a soutěž o nejlepší evropskou kapelu, 29. července – 2. srpna 2009

Letos se tento nádherný festival konal již počtvrté v půvabném starobylém savojském městečku nedaleko Mont Blancu, tentokrát přilákal více než dvanáct tisíc diváků. Organizoval ho opět Christopher Howard Williams za vydatné podpory města a více než sto padesáti dobrovolných pomocníků. Počasí bylo super a nás čekal opravdový svátek bluegrassu, pět dní plných muziky a víc než čtyřicet volných koncertů, třicet kapel ze čtrnácti evropských zemí a Spojených států.

Jela jsem tentokrát již ve čtvrtek vlakem, konečná stanice ženevské letiště. V tamním Montreaux Jazz Cafe se konal promoční koncert. Hráli tam náš **New River Train** a **Toy Hearts** z Anglie, obecenstvo bylo nadšené. Můžeme tedy doufat, že snad příště se tam kromě jazzu bude hrát i bluegrass. Po skončení nás pořadatelé odvezli na další štaci, do městečka St. Pierre-en-Faucigny. Tam v mezičase probíhal satelitní koncert s americkým banjistou **Hunterem Robertsonem**, maďarskou **Eastern Station**, místní **Bluegrass Deluxe** a ruským **Country Saloonem**. Bylo už po půlnoci, když jsme pokračovali dál, tentokrát na ubytovnu, která je každoročně v místním katolickém internátě. Tam už byly první sešňny v plném běhu.

V pátek se hrálo všude možné po městě, v hospůdkách, kavárnách atd. Já si udělala výšlap po nádherném okolí. Hlavní festivalový program začal o půl sedmé a zahájil ho **Timothy O'Connor** z Velké Británie. Pak začal band contest, soutěž dvanácti vybraných kapel. K tomu vám něco napíšu: Skupiny vybírala dle anonymních nahrávek desetičlenná mezinárodní porota. Jedno z hlavních kritérií byl bluegrassový obsah repertoáru. Proto se některé kapely, které sice dobře hrají, ale nejenom bluegrass,

nedostaly do užšího výběru, nebo se neumístily. Většina z nich pak hrála mimo soutěž. Českých bluegrassových kapel se to ani moc netýká, ale měli s tím problémy třeba **Toy Hearts**, **Lilly of The West**, atd.

Soutěžilo se v blocích po třech kapelách. První skupinou byla výborná italská **Bononia Grass**, další byli **Toy Hearts** z Birminghamu v Anglii a pak náš **Blueland**. Hlavní hvězdou večera byla **Carrie Hassler & Hard Rain**, kteří přijeli z Craponne Country Rendez Vouz, partnera zdejšího festivalu. Carrie a hlavně její kapela se mi tady líbili o moc více, než jak jsem je párkrát v minulosti zažila v Americe. Zkratka SUPER! Páteční večer ukončila vítězná skupina **EWObu** v Holandsku, maďarská **Acousticure**. A již tady byla noc a s ni početné sešňny.

Sobotní program začínal o půl dvanácté s francouzskými **Howling Fox** a **Except-2** z Holandska. Odpoledne soutěžily opět tři skupiny: **Lilly of the West**, **Grasscountry** a **New Essex**

Kfeni

Bluegrass Band z jižní Anglie. O přestávce se konaly Master Workshops, dílny na všechny bluegrassové instrumenty v místní hudební škole, na festivalovém prostranství zatím probíhala předváděčka a výuka square dance.

Večerní část zahájila v pět hodin odpoledne nová česko-holandská formace **Don Krishot & Windmills**. Následovala španělská **Autopista 6**, **New River Train** a **Coal Porters** z Británie. A již zde byli večerní soutěžící: **Springfield** z Francie, **29 Strings** ze Slovenska a naši **Křeni**. Večer zavírali **Bob Jones & Bluegrass Cats** (Bob kdysi hrával s Billem Monroem) a jeho italská doprovodná kapela v čele s Massimem Gatti. Hvězdou večera se stal loňský vítěz festivalu – náš **Monogram**. Jen byla velká škoda, že letos místo nich jeli do Craponne Toy Hearts, kteří se loni umístili druhí. Prý tam ale každá kapela smí hrát jen jednou a Monogram i Nugget tam již byli.

Nedělní ráno nás uvítalo mší v místním kostele, New Essex Bluegrass Band tam zazpívali několik bluegrassových gospelů. Pak se konala menší recepce pro VIP na radnici, uvítal nás tam starosta města. I na této akci zahrál NEBB, a už bylo poledne. Poslední část programu zahájili Francouzi **Lonesome Day**. Půvabné holandské dívčí trio **Dolly, I Beg Your Pardon** předvedlo nádherné vokály. Poprvé jsem viděla novou sestavu **Sváta Kotas Bandu** a moc se mi líbili, **Fine Street** z Ruska mne ale moc nenadchli. Soutěžní blok patřil **Lussatian Grass** – také v nové sestavě, po nich výborná **Candy Floss** ze Slovenska a poslední skupinou byla **Sunny Side**, která si jako vždy získala srdce diváků svým show a stylovým oblečením. Pak nastala oficiální část, s různými zdravicemi atd., převážně ve francouzštině.

O půl sedmé bylo slavnostní vyhlášení vítězů: Na prvním místě se umístili s velkým náskokem **Křeni**, konečně! Moc jim to přeju. Druzí byli **New Essex Bluegrass Band** z jižní Anglie – staří pánové si to také víc než zasloužili. O třetí

místo se stejným počtem bodu podělili **Blueland** a **Sunny Side**, srdečně blahopřeju všem vítězům! Na závěr festivalu se nám ještě předvedla nebluegrassová Francouzka **Mary Lou**, pak nastoupili hosté z druhé strany Atlantiku **Sally & Chris Jones Band**, s banjistou **Nedem Lubereckim** a **Jonem Weissbergerem** na basu. Festival uzavíral a obecenstvo ve výborné náladě udržoval slovenský **Vodopád**, s francouzským zpěvákem **Phillipe Naudotem**, měli ještě větší úspěch než loni a lid vyžadoval nové a nové přídavky. Ale všechno krásné jednou skončí a nám nezbyvá, než se těšit na tento senzační festival příští rok. Poděkování patří Christopherovi, jeho týmu, městu La Roche a všem těm nesčetným pomocníkům. Zvládli jste to opět na jedničku s hvězdičkou, za rok zase nashledanou!

Lilka Pavlak, Bülach 9. září 2009

P.S. Na rozdíl od Holandska, kde jsem se směla dozvědět jen jména prvních třech kapel, vám můžu prozradit pořadí našich dalších skupin, které se umístili mezi prvními deseti: 4. Candy Floss, 5. 29 Strings, a 7. Lussatian Grass. Znovu se potvrdilo, že co se bluegrassu týče, je bývalé Československo evropská

New Essex Bluegrass Band

24. Bluegrassový festival Thun Švýcarsko – 4. července 2009

Co se scenerie týče, nemá tento festival ve Švýcarsku konkurenci. Koná se na malém ostrůvku v Thunském jezeře a s pevninou ho spojuje úzká dřevená lávka, ze které je při hezkém počasí vidět panorama čtyřtisícových velikánů, Mnicha, Panny a Eigeru. Letos jsme to štěstí bohužel neměli, ale přesto tam bylo překrásně. Dle předpovědi měly být silné bouřky a déšť, tak jsme nakonec mohli být rádi, že nebylo hůř. Vše bylo vzorně připravené, velký stan měl chránit muzikanty i obecenstvo před sluncem, či deštěm. Toho bylo letos sice dost, ale stan vydržel. Bylo připravené i náhradní místo, kdyby padaly trakaře, ale našťástí ho nebylo potřeba. Také stánků s občerstvením, domácími zákusky a hudebninami tam bylo požehnaně. Vstup na festival je volný, předpokládá se, že obecenstvo bude konzumovat s láskou připravené dobrůtky, popřípadě si koupí upomínkový knoflík a tak pomůže pokrýt aspoň část nákladů, většinu stejně financují sponzoři.

Jako na všech Švýcarských festivalech, hrály čtyři kapely po dvou setech, jeden odpoledne a druhý večer. Program zahájila úderem druhé hodiny švýcarsko-německá skupina **Timbertrain**. Předvedli nám převážně tradiční bluegrass, sem tam proložený instrumentávkami či modernějšími kousky.

Na festival chodí nejenom bluegrassové publikum a tak je již tradicí, že jedna z kapel bývá jiná. Nefalšovanou honky-tonk muziku tak, jak se hraje v Texasu a Oklahomě nám předvedla rodilá Texasanka, temperamentní zpěvačka a písničkářka, basistka, kytaristka a foukačkářka žijící v Louisianě – **Kim Karson** se svou kapelou z New Orleansu. V hledišti to jenom vřelo a lid nebyl k utišení! Spustil se prudký déšť a stan praskal ve švech.

Italský **Bluegrass Stuff** nám předvedl ukázky ze svého nejnovějšího CD s názvem „Volare“. Patří k festivalovým miláčkům, hrají tam skoro každý rok

a jsou znovu a znovu vyžadováni. Jejich perfektní show, tanec kolem mikrofonu, komediantské vystupování lead zpěváka Perry Meloni, s hlasem podobným Lesteru Flattovi, virtuózní mandolína Massima Gatti, hvězdné banjo Dina Barbe, či perfektní kytara Leo di Giacomu. Jejich řady doplňuje Massimův čtrnáctiletý syn Icaro, který se nám loni poprvé představil na festivale v Pisku. Obecenstvo vyžadovalo nové a nové přídavky a nedá se říct, co mělo největší úspěch. Myslím, že asi italská TU' VUO' FA' L' AMERICANO.

Poslední skupinou byla mezinárodní formace **Matching Ties**. Kytarista a lead zpěvák Paul Stowe je Američan ze Salt Lake City v Utahu, žijící v Mnichově. Tam bydlí i Angličan Trevor Morris hrající na mandolínu, mandolu, bouzouki a kytaru. Houslista a příležitostný mandoliňák Georg Baer a basák Thomas Kärtner jsou Němci. Skupina, tedy aspoň jejich tvrdé jádro Paul a Trevor se pohybuje na scéně již třidvacet let. Hrají irskou a skotskou muziku, moc bluegrassu od nich ale slyšet není.

Během odpoledne bylo občas hezky, sem tam bouřky a déšť, našťástí nic velkého, aby se festival musel stěhovat, čtyřtisícovky zůstaly skryté v mračích. Bylo úplně černo, a protože jsem nenašla žádnou spřízněnou duši bydlící směr Zürich, která by mne vzala aspoň kousek blíž k domovu, po odpoledním setu jsem se vydala na vlak. Trošku se jasnilo, tak jsem ještě stihla udělat aspoň pár fotek. Napřed mě to docela mrzelo, že jsem musela odjet dříve, ale v noci byla šílená bouřka, nakonec jsem byla ráda, že jsem doma. Termín festivalu několik let kryl s Banjo Jamboree, proto tam již dlouho nehrála žádná česká kapela. Doufám, že se tam příští rok opět nějaká objeví!

*Lilka Pavlak
v Bülachu 27. července 2009*

Čapek

HAND MADE

bluegrass & jazz instruments

Pro členy bluegrassové asociace

10% sleva*

na všechny nástroje zn. Čapek

Kontakt: +420 603 868 120, mail: capek@capek.us

www.capek.us

Carl Story

Don Rhodes, časopis PICKIN', leden 1978.
Přeložil Milan Leppelt, upravil Pavel Brandejs.

Carl Story není u nás muzikantem až tak známým, nicméně jeho nahrávky by neměly chybět ve sbírce žádného fandy tradičního bluegrassu, jeho tenor skutečně stojí za poslech. Náš dík patří Vaškovi Křížovi za přepsání rukopisu do elektronické podoby a Milanovi Leppeltovi za překlad. Poděkování je to smutné, protože Milan už nikdy nic dalšího nepřeloží, postupně bychom chtěli upravit a publikovat co nejvíce dosud nezveřejněných Milanových překladů. P.B.

V roce 1925 jeden otec ze Severní Karolíny vzal svého devítiletého syna do budovy okresního soudu na vystoupení slepého kytaristy. Chlapec seděl v přední řadě a s úžasem se díval, jak nevidomý muž ovládá nástroj způsobem, jaký chlapec ještě neviděl. O přestávce se chlapec zvednul, zašel za kytaristou a hovořil s ním o hraní. Muž laskavě odpovídal na chlapcovy dotazy a dokonce mu ukázal několik speciálních hmatů. Když se hoch vrátil domů, přinesl si s sebou víc, než jen hezkou vzpomínku na koncert. Odnесl si z koncertu pevné rozhodnutí, že bude cvičit a jednoho dne se stane vystupujícím kytaristou a zpěvákem, jako ten milý slepý muž. Ten chlapec, který svůj sen uskutečnil, je bluegrassová hvězda Carl Story a slepý kytarista byl legendární Riley Puckett. „Riley měl na mé hraní na kytaru větší vliv, než kdokoli jiný“, říká Story. „Moje oblíbená píseň od Rileyho je A RAG, má tam několik hmatů, které dodnes nejsem schopen zahrát.“

Po zhruba 43 letech profesionální kariéry a 2000 nahrávkách si Story vysloužil svou pozici a respekt v bluegrassové, gospelové a country hudbě. Složil několik set písní, včetně dvojnásobného bestselleru I OVERLOOKED

AN ORCHID WHILE SEARCHING FOR A ROSE. Jeho zásluhou se Carter Family vrátila opět na pódia. Jeho místo v historii hudby je stanoveno muzikology, kteří mu dali titul „Otec bluegrass-gospelové hudby“.

Když jsem Storyho objevil v městečku na západě Jižní Karolíny, byl obklopen tucty barevných televizorů. Majitel tohoto obchodu s televizory pozval Storyho na vystoupení v místním sálu a obstaral rozhlasový živý přenos vystoupení určeného na ten večer. Mé konverzační interview s mužem jménem CARL MOORE STORY začalo v obchodě s televizory a pokračovalo až do hlediště sálu. Hovor se soustředil, přirozeně, na jeho život, jeho hudbu a množství starých přátel z hudební branže.

Narodil se 29. května 1916 v Lenoiru ve státě Severní Karolína, asi 60 mil severně od Charlotte. Během dospívání se Story naučil na kytaru a na housle od svých rodičů. Jeho otec

byl houslista a matka hrála na kytaru a varhany. V mládí hrával 2 roky profesionálně baseball jako házeč za mužstvo Charlotte Hornets, což byl farmářský klub týmu Boston Red Sox. „Měl jsem přejít do Red Sox, ale v posledním zápase za farmářský celek jsem si zlomil nohu. Tak skončila moje baseballová kariéra. Potom jsem šel do Lynchburgu ve Virginii, kde v papírnách pracoval můj bratr.“ Tam ho kolega přesvědčil, aby se zúčastnil soutěže talentů s hlavní výhrou 10 \$. „Řekl, že mi těch 10 dolarů dá, kdybych nevyhrál.“

Jak lze očekávat, Story vyhrál soutěž skladbou FREIGHT TRAIN BLUES. Majitel místního obchodu s nábytkem byl nadšen tím, co slyšel a nabídl Storymu patnáctiminutový program na radiostanici WLVA. „Po šesti měsících, kdy jsem dělal tento program, se mi začalo stýskat a vrátil jsem se do Lenoiru“, vzpomíná Story. V Lenoiru Story zorganizoval v r. 1934 svou první skupinu s banjistou Johnny Whisnantem. V r. 1935 se oba připojili ke kapele ze Spartanburgu v Severní Karolíně, nazvané J. E. Clark's Lonesome Mountaineers. Brzy ale skupinu opustili a založili skupinu nazvanou The Rambling Mountaineers, ve které hráli také Ed McMahon a Dudley Watson na kytary. Jméno kapely užívá Story dodnes.

V r. 1941 byli členové skupiny povoláni do 2. světové války. Kapela se rozpadla a Story začal pracovat u WWNC v Asheville v Severní Karolíně, než mu zavolal Bill Monroe, kterého znal prostřednictvím Clyde Moodyho. „Bill mi volal jednoho dne v jednu v noci a zeptal se mne, jestli s ním chci hrát v Blue Grass Boys. A tak jsem šel hrát k Monroeovi do Grand Ole Opry jako houslista. V r. 1943 se skupina skládala ze mne na housle, Billa na mandolinu, Clyde Moodyho na kytaru a Cousin Wilbura na kontrabas.“

Na podzim 1943 nastoupil Story k námořnictvu. Byl poslán do Pacifiku a zbytek vojny odsloužil na tankeru s pohonnými hmotami, který byl součástí 7. flotily. „V roce 1945 jsem se vrátil zpět do Států a byl jsem poslán do tábora ve Williamsburgu ve Virginii, kde jsem čekal na propuštění z činné služby. Tam jsem se povaloval, nic nedělal a byl jsem otrávený, když jsem šel na dopravní oddělení pošty, abych se poptal po nějaké práci, aby mi čas lépe utíkal. Jmenovka na dveřích kanceláře říkala: poručík John F. Kennedy. Čekal také na své propuštění ze služby. Kennedy se mě ptal, jestli umím řídit a já řekl, že ano. Tak se šel se mnou podívat, jestli bych mohl řídit nákladák. V té době chodil o holi, protože byl zraněn během své služby u námořnictva. Po projížďce táborem jsme se vrátili zpátky do jeho kanceláře a tam mně vypsál námořnický řidičák a podepsal ho. Moje matka ho má stále u sebe v Lenoiru. Vzpomínám na Kennedyho jako na dobrého člověka. Našel jsem si, že autobusem je to z Richmondu ve Virginii do Lenoiru v Severní Karolíně pět a půl hodiny cesty a nebyl jsem doma pomalu tři roky. Kennedy mi zařídil propustku na 72 hodin. Říkal: „Story, kdyby se ti doma moc líbilo a chtěl bys tam zůstat o několik dní déle, zavolej.“ Doma se mi líbilo a tak jsem mu zavolal, že bych tam zůstal déle. Řekl mi: „Dobře, zůstaň týden. Zařídím to na velitelství.“ Nikdy na něj nezapomenu, byl výborný.“ Příště Story slyšel o Kennedym, když se tento senátor z Massachusetts stal prezidentem U.S.A.

Story po válce zreorganizoval Rambling Mountaineers a hráli u WWNC ve složení Jack a Curley Sheltonové, Hoke Jenkins a Claude Boone. V roce 1946 skupina přišla do Knoxville v Tennessee a připojili se k Lowell Blanchardovu Mid-Day Merry Go Round Show na stanici WNOX. Tato show byla zkušebním kamenem pro několik velmi slavných kapel včetně Charlie Monroea, Lestera Flatta a Earl Scruggse, Molly O'Day, Carlsisle Brothers, Homera & Jethro,

Cheta Atkinse, Carla Smithe, Louvin Brothers, Carla Butlera a mnoho dalších. Story a Rumbling Mountaineers se stali jednou z nejpopulárnějších skupin v show. „Nebyl žádný problém prodat týdně 20.000 zpěvníků“, vzpomíná Story. „V té době nebyla ani Grand Ole Opry populárnější než toto show. Každá kapela zde měla svůj patnáctiminutový program.“ Knoxville znamenal pro Storyho několik důležitých věcí. Napsal zde svou píseň číslo 1 v žebříčku, začal kariéru v nahrávacích studii a založil rodinu.

V letech 1946 - 1949 měl Story smlouvu s Mercury Records. Pak nahrával rok pro Columbia Records, ale posléze se vrátil na šest měsíců k Mercury/Starday. Když se Starday osamostatnila, Story ji následoval a zůstal u Starday 10 let. Nyní (1978) nahrál excelentní dvoualbum u firmy CMH (CMH 9005). „Dee Kilpatrick, šéf firmy Mercury Records mi v roce 1946 nebo 1947 řekl, že se gospelová muzika nebude dobře prodávat. Já jsem ale věděl, že ano, podle posluchačské pošty, kterou jsem neustále dostával. Nakonec jsem mu řekl, ať mne nechá nahrát gospelovou desku a pokud se nebude prodávat, zaplatím si ji sám. On s tím souhlasil a já jsem nahrál píseň MY LORD KEEPS A RECORD. Po dvou měsících úspěšného prodeje za mnou Kilpatrick přišel a zeptal se: „Kdy se chystáš natočit další gospelovou píseň?“ Myslím, že to byla v těch letech vysoce kvalitní gospelová nahrávka.“

Story vzpomíná na jednu z historek, která se stala po vydání desky My Lord Keeps a Record. Během vystoupení za ním přišel muž, který řekl, že šel pěšky 25 mil, aby osobně viděl Storyho. A zeptal se ho, zda by mu nezahrál jeho oblíbenou píseň. Když se Story zeptal, která to je, odpověděl: „Znáte ji. Slyšel jsem Vás zpívat ji na WNOX neustále, jmenuje se MY LORD KEEPS A REKORD“. Jednoho památného dne v WNOX přišel ke Carl Storymu Ira Louvin a zeptal se ho: „Carle, slyšel jsi včera kázání Billa Grahama

u Charlotte?“ Louvin věděl, že Story také poslouchá rozhlasová vysílání reverenda Grahama. Téma kázání předešlého večera bylo: Máš strach zemřít? (Are You Affraid To Die?). Story pokračoval: „Ira Louvin a Eddie Hill se dali dohromady a napsali píseň pojmenovanou po kázání reverenda Grahama. Ira mi řekl: „Carle, napsal jsem to speciálně pro tebe. Den po Mid-Day Merry Go Round Show tu píseň Ira se mnou, Red Rectorem, Claude Boonem a Roy Atkinsem prošel tolikrát, až jsme se ji naučili. Píseň ARE YOU AFFRAID TO DIE? jsem se skupinou nahrál hned příští týden v Old Castle Studiu v Nashvillu. Prodal jsem několik tisíc kopií a píseň se stala jednou z nejžádanějších.“

Další významný den byl v Knoxville v r. 1947. Story dojídal oběd v místní restauraci, když zaslechl, jak jeden mladík mluví s druhým o dívce, kterou pustil k vodě. „Opustil tuto opravdu slušnou dívku pro jinou, která za to nestála. Po vyslechnutí tohoto rozhovoru jsem si vzpomněl na staré přísloví o přehlédnutí orchideje při hledání růže. Vzal jsem ubrousek a během deseti minut jsem napsal píseň. Troy Martin, reprezentant firmy Peer Music, slyšel tuto píseň a řekl mi, že by ji chtěl natočit Carl Smith na svou první desku, právě podepsal smlouvu s Columbia Records. Nahrávka se dostala na 1. místo žebříčku a upevnila postavení Carla Smithe jako umělce.“ Asi před třemi lety sestavil texaský zpěvák Mickey Gilley desku starých písní. Zeptal se Cheta Atkinse, kterou píseň by měl vyřadit z alba a vydat ji na singlu. Atkins, který se pravděpodobně pamatoval na tuto píseň z knoxvillských časů, doporučil Gilleymu na singl I OVERLOOKED AN ORCHID WHILE SEARCHING FOR A ROSE. A ta opět vylétla na vrchol žebříčku.

„Měl jsem zrovna šňůru v Texasu a vůbec jsem nevěděl, že Mickey nahrál tu píseň“, říká Story. „Přijel jsem domů a žena mi řekla, že píseň se zase stala hitem. Zeptal jsem se, která

píseň a ona mi to řekla. Řekla taky, že to vypadalo jako by ji nahrál Jerry Lee Lewis. Zavola jsem Boba Hoopera, programového ředitele v WESC v Greenville a zeptal se ho, či deska se stala hitem. Když mi řekl, že OVERLOOKED AN ORCHID, řekl jsem mu: „Dobře se podívej, kdo to napsal. Jestli tam nebude moje jméno, bude to šeredný omyl!“ Zarazil se a řekl: „Měl by sis radši sehnat trakař, abys ty peníze utáhnul.“ Výsledek hitu Mickey Gilleye byl ten, že Story byl požádán o společné vystoupení s Gilleyem na Playboys Record Show v Nahsvillu během Grand Ole Opry. „Bylo prodáno dohromady 622.000 kopií, na singlech, páscích a albech“, poznamenává Story hrdě. Během svého působení v Knoxville měl Story také podíl na znovuoobnovení zpívající Carter Family. „Během mého čekání na propuštění ze služby ve Williamsburgu ve Virginii jsem slyšel Carter Family v rozhlasu. Pracovali u stanice WRNL v Richmondu. Poslal jsem jednoho dne do studia žádost, že bych se s nimi rád sešel. Setkal jsem se s Mother Maybelle a měli spolu hezký rozhovor. Z něho vyplynulo, že mne slyšeli, když jsem pracoval v Asheville. V době, kdy jsem po válce začal pracovat v Knoxville, Carter Family odpočívala v Mace Springs ve Virginii. Mother Maybelle mne slyšela v knoxvillském vysílání a vzala mne na vystoupení do Mace Springs. Po skončení vystoupení jsem se stavil u Maybelle na kávu a koláč a zeptal se jí, jestli by se svou rodinou přijeli do Knoxville jako hosté na Tennessee Barn Dance Show, které pořádal také Lowell Blanchard. Souhlasila a Lowell dojednal vystoupení na dva týdny. Carter Family vyprodala dvakrát sál. Bylo to jejich první vystoupení od doby, kdy se rozešli na odpočinek. Lowell po nich pak chtěl, aby se připojili k Mid-Day Merry Go Round Show. Anita však ještě chodila do školy a tak Lowell zařídil autobus, který každý týden jezdil z Virginie do Kentucky až do doby, kdy Anita vyšla ze školy.“ Story vzpomíná, že ho v Knoxville Mother Maybelle naučila několika věcem na kytaru. „Pamatuju si

na píseň, kterou hrála a která se mi líbila. Jmenovala se LONESOME HOMESICK BLUES. Říkala, že ji napsala v Del Riu, v Texasu, když tam rodina pracovala a stýskalo se jim po domově.“ Právděpodobně nejdůležitější na těch knoxvillských dnech bylo, že vedly k setkání s Helen Gregoryovou z Monticello, Kentucky. „Když jsme hráli pro WNOX, jedna z nejlepších šťací byla v Monticellu. Helen chodila na naše vystoupení a tam jsem ji poznal. Rok jsme spolu chodili, než jsme se vzali. Nyní jsme spolu 30 let.“

Storyovi mají čtyři děti. Archie, nejstarší, učí v Knoxville, Dwight pracuje pro firmu v Greer v Jižní Karolíně, paní Linda Hice je provdána za konstruktéra v Greenville v Severní Karolíně a John Paul je v 11. ročníku školy. John Paul je vlastníkem kytary D-28 Martin, která kdysi patřila Charlie Monroevovi. „Koupil jsem ji od Charlieho a dal ji našemu chlapci, aby ji měl navždy a nikdy ji neprodal. Hraje na ni velice dobře. Charlieho jsem naposled viděl týden předtím než zemřel (27. září 1975 - pozn. překl.), na festivalu v Owensburgu v Kentucky. Požádal mě, abych zavola jeho bratru Billovi a vzkázal mu, aby zavola Charliemu. Pak jsem se vracel domů z Powellu v Missouri, když jsem slyšel uvaděče Grand Ole Opry Granta Turnera jak říká: „Ztratili jsme velikého bluegrassového umělce.“

Po letech v Knoxville Story pracoval na mnoha místech, než se usadil v Greenville v Severní Karolíně. Vystupuje na mnoha velkých bluegrassových festivalech během roku a příležitostně vystupuje jako host v Grand Ole Opry. Má také vlastní, hodinový rozhlasový pořad. Stále ještě cestuje, každý rok, a hraje lidem své písničky. „Jednou v Tennessee jsme byli s kapelou pozváni na jídlo do domu, který ležel venku v kopcích. Všude, kam jste koukli, byla kuřata, dokonce i pod postelí. Žena, která vypadala jako živá mrtvola, seděla u stolu a zabíjela plácačkou mouchy, sedající na čokoládový koláč. Byli jsme

pohoštění dušenými kuřaty, která měla podezřele modrou barvu. Řekl jsem domácímu pánovi, že jim tu běhá spousta kuřat v okolí a on odpověděl: „Jó, ale dost nám jich posléze chcípne.“ Podíval jsem se na ta modrá kuřata. Tak jsem řekl, že máme čas jen na několik koláčů a pak musíme jet.“ Na cestách si Story vždy vzpomněl na radu Roye Acuffa, kterou mu dal před mnoha lety: „Roy je jedním z největších lidí, kteří kdy chodili po světě. Pomohl mi v době, kdy mi nepomohl nikdo. Jednou mi řekl: „Můj táta říkal, že pokud neumíte vzít ve své práci to hořké i to sladké, tak od toho běžte pryč.“ Vždycky jsem si na tuto radu vzpomněl.“

Storyho kapela se rozcvičovala před rozhlasovým vysíláním z obchodu s televizory, o kterém jsem již hovořil. Členové kapely ladili své nástroje a procvičovali některé skladby. Byli to Bill Milsaps (Ronnieho bratranec, ačkoli své jméno vyslovuje jinak) na mandolinu, Eb Collins na housle, Mitchell Moser na kontrabas a Larry Beasley na pětistrunné banjo. Ten den byl významný pro Beasleyho, pro kterého to bylo poslední vystoupení se Storyho kapelou. Beasley řekl Storymu, že opouští kapelu a vrací se zpět domů do Kentucky, kde bude vyučovat hru na

banjo. Stranou mi řekl, že by zde byla možnost vrátit se k vystupování s kapelou s velkým uměleckým jménem. A jak vyplynulo z dalších událostí, za pár týdnů se Beasley připojil ke skupině Billa Monroea, tak jak to před více než 30 lety udělal Story. Ačkoli po několika týdnech Monroeoivu skupinu opustil, od této chvíle byl Beasley nahrazen Randy Grindstaffem a Collins a Milsaps byli nahrazeni Doug Whitem a Haroldem Austinem.

Zeptal jsem se Storyho, jestli bude hrát během rozhlasového vysílání I OVERLOOKED AN ORCHID. Vysílání začalo a brzy skončilo a Story tuto píseň nezahrál. Jen co Story přišel z tohoto vysílání, přistoupil ke mně a začal hrát a zpívat I OVERLOOKED AN ORCHID. Byl to velice vzácný moment, mít u sebe jednoho z největších bluegrassových umělců, který vám hraje a zpívá slavnou píseň, kterou sám složil. Brzy po tom co Story začal hrát tu píseň, připojil se k němu Collins na housle následován Moserem na basu a Beasleyem na banjo. Hudba zněla tak dobře a tak důvěrně, bylo to jako soukromý koncert. Když Story skončil, byl jsem tak unesen, že jsem odložil svůj poznámkový blok a aplaudoval jsem. Říkal jsem si, co víc jsem mohl udělat?

Carl Story and The Rambling Mountaineers

11. Sunny Mountain Bluegrass Festival

Letos již po jedenácté pořádala jedna z nejstarších švýcarských bluegrassových kapel Sunny Mountain Grass první sobotu v září svůj každoroční festival. Konal se již podruhé v krásném prostředí zámku Lommis. Loni se tam přestěhovali z hradu Sonnenberg, podle kterého byla skupina pojmenována. Snad poprvé za ta léta, co tam jezdím, název udělal čest svému jménu a bylo opravdu nádherné. V minulost jsem jim mnohokrát radila, aby se raději přejmenovali na „Rainy Mountain Festival“.

Skupina nedávno oslavila své dvacáté narozeniny. Jejich leader, Robi Brunner, je nadšený výrobce a hráč na dobro a jeho velkým, dosud nesplněným snem bylo jednou zažít Dobrofest. Do Trnavy se sice nedostal, ale zato jejich letošní festival byl celý ve znamení dobra. Pozval si Rogera Williamse s Amy Gallatin & Stillwaters, chtěl Henricha Nováka s Fragmentem, ale situace se zkomplikovala tím, že Jana čeká rodinu a tak se na cestu do Švýcar vydala Grasscountry.

Jako na všech zdejších festivalech tam účinkovaly čtyři kapely, obvykle se tady hrává jeden set odpoledne, druhý večer. Zahajovala švýcarsko-německá formace Timbertrain s dobristou Christopherem Hugueninem. Jako druzí nám zahráli Grasscountry a pak přišla řada na domácí kapelu Sunny Mountain Grass. Odpolední set zakončili Amy Gallatin & Stillwaters. V následující přestávce nám Robert udělal menší přednášku o historii dobra a předvedl, jak on sám dobra vyrábí. Na stěně visely fotografie nejznámějších hráčů a také obrázky z historie těchto nástrojů a jejich vynálezců, našich bratří Dopyerových.

Pak nastal ten velký okamžik a na scéně se objevili všichni přítomní hráči na tento instrument a vypukl první švýcarský Great Dobro Session. Zúčastnil se ho kromě čtyř již jmenovaných ještě jeden z prvních zdejších dobristů, Theo Hurter z Bluegrass Family. Robert byl v sedmém nebi, neb se konečně vyplnil jeho sen, uspořádal si svůj malý soukromý Dobrofest.

Večer se program opakoval. Na obloze se objevil nádherný úplněk a citelně se ochladilo. Kdo měl, vytáhl si teplé oblečení nebo se balil do dek. Někteří ti méně šťastní, kteří sebou nic teplého neměli, si dali místní speciální Sunny Mountain kafe s různými druhy alkoholu a šlehačkou. Když oteplující účinky tohoto nápoje vyrchaly, sbalili si fidlátka a odjeli domu, skalní milovníci bluegrassu ale statečně mrzli dál. Týkalo se to i muzikantů z teplých krajín jako Slovensko či Spojené státy. Ti, ač jim sem tam mrzly prstíky, hráli statečně dál, zima na dobré náladě neubrala. V druhém setu si Grasscountry pozvali na jeviště hosta, houslistu Mike Barnetta. Nakonec se všichni zbylí muzikanti shromáždili na jevišti, aby zahráli tradiční WILL THE CIRCLE. Museli zahrát ještě několik dalších, neb publikum je znovu a znovu vytleskávalo. Bohužel Grasscountry se toho již nezúčastnili, protože si odnesli nástroje do auta. Není to tam totiž turistická oblast a nejbližší pension, kde byli ubytováni, byl vzdálený asi půl hodiny jízdy. A ráno je čekala cesta daleká.

My zbylí silní jedinci jsme si dali ještě skleničku a několik vytrvalých muzikantů nám k tomu zahrálo na dobrou noc. Ráno Big Herbert odvážel Amy Gallatin & Stillwaters na letiště, šťastné a unavené po jejich náročné a úspěšné tři a půl týdenní evropské šňůře. Mám vás všechny, kteří jste se zúčastnili jejich pěti českých koncertů, nechat moc pozdravovat. A zároveň poděkovat všem pořadatelům, kteří je pozvali. V Česku se jim moc líbilo, české jídlo a hlavně černé pivo jim moc chutnalo. Nejvíc prý vzpomínají na to, jak jsem je honila po skalách v Českém ráji a na Prahu, Mike Barnett a Jd Williams také na krásná česká děvčata.

Hoši ze Sunny Mountain vám vzkazují, že by si po loňském bleskovém vystoupení na festivale v Pisku, kde se publikum vlastně ani nekonalo, moc rádi opět na nějaké akci u vás zahráli. Kdopak je za rok někam pozve?

Lilka Pavlak, Bülach 11.zář 2009

THE SPECIAL CONSENSUS

25. ŘÍJNA 2009 V JIČÍNĚ

Po velmi vydařeném jarním koncertu skupiny The Country Gentlemen pořádá BAČR koncert další vynikající kapely z USA, The Special Consensus.

THE SPECIAL CONSENSUS je čtyřčlenná bluegrassová kapela, která začala vystupovat na středozápadě Spojených států na jaře roku 1975. První album nahráli v roce 1979, když skupina začala hrát po celých USA. V roce 1984 kapela zahájila Traditional American Music Program (TAM) ve školách v celé zemi a začala se objevovat na kabelových televizích a v rozhlasových pořadech. Kapela účinkovala v nashvillském TV pořadu „Fire On The Mountain“, v muzikálu Cotton Patch Gospel (hudbu a slova napsal Harry Chapin) a vydala 14 dalších nahrávek. Písničky z posledních alb (*Our Little Town*, *Route 10*, *Everything's Alright* a *Trail of Aching Hearts*) se objevily v žebříčcích časopisu Bluegrass Unlimited a v gospelových žebříčcích časopisu Bluegrass Now. Videozáznamy z programu TAM sponzorované Bluegrassovou asociací severní Indiany jsou archivovány IBMA v Nashvillu a byly rozeslány na stovky škol v USA. V roce 2000 firma Pinecastle Records vydala první videozáznam z vystoupení kapely v televizním pořadu „Old Time Country Music“. Album *The Special Consensus 25th Anniversary* se stalo pro kapelu milníkem. Nahrávky *The Special Consensus 25th Anniversary* a *Route 10* byly vysoce hodnoceny v časopisu Bluegrass Unlimited a *Route 10* bylo uvedeno v žebříčku Top 10 v časopisech Bluegrass Now a Chicago Tribune. V listopadu 2003 se kapele dostalo ovací ve stoje po prvním vystoupení ve staré Grand Ole Opry v Nashvillu. Album *The Everything's*

Alright z roku 2005 se umístilo v žebříčku TOP 10 časopisu BG Now a Greg byl uveden v září 2006 na titulní stránce časopisu, celá kapela pak ozdobila první stránku měsíčníku Bluegrass Unlimited v srpnu 2005. Jednotlivá turné zavedly SC do Kanady, Evropy, a Jižní Ameriky. V roce 1993 uskutečnila kapela první z mnoha vystoupení se symfonickým orchestrem, s aranžemi skladeb z repertoáru skupiny.

Repertoár bandu obsahuje jak původní skladby členů kapely a profesionálních autorů (*TEN MILE TENNESSEE* a *MARGARITA BREAKDOWN*), tak bluegrassové standardy (Bill Monroe, Flatt and Scruggs, Jim and Jesse McReynolds, atd) a také skladby z jiných hudebních žánrů, jako třeba *BLUE SKIES* od Irvinga Berlina. Výsledkem této hudební rozmanitosti jsou vystoupení kapely na nejtradičnějších festivalech, skupina ale také překlenuje propast mezi tradičními a moderními kapelami na multižánrových festivalech.

V kapele se za dobu její existence vystřídala řada muzikantů, současnou sestavu tvoří: **Ashby Frank**, který hraje na mandolínu a zpívá barytonové, tenorové a lead hlasy. Ashby vyrůstal v oblasti Winston-Salem v Severní Karolíně a v devíti letech začal hrát na akustickou kytaru. Ve dvanácti letech začal hrát také na mandolínu a o několik let později vyhrál mandolínovou soutěž na festivalu v Galaxu ve Virginii a na prestižním Merlefestu v Severní Karolíně. Před přestěhováním do Nashvillu v 18 letech byl členem oceňované kapely Southern Drive ze Severní Karolíny. V Nashvillu se objevil na mnoha nahrávkách nejruznějších bluegrassových umělců a hrál

s mnoha vynikajícími bluegrassovými kapelami (Ronnie Bowman, Jeanette Williams, Lou Reid, Gina Britt, Marty Raybon, Alecia Nugent a Bradley Walker). Také tam pravidelně vystupoval s kapelou The Mashville Brigade, na jejich nahrávkách byl stejně důležitý, jak na svém vlastním sólovém projektu. Ashby se stal členem The Special Consensus v roce 2007 a je na CD kapely Signs z roku 2009, pro které napsal i titulní píseň.

David Thomas hraje na basu a zpívá barytonové, highbarytonové, tenorové a lead vokály. Narodil se a vyrůstal v Limestone County a dosud bydlí nedaleko Elkmontu v Alabamě. Jeho zájem o hudbu zažehnul poslech strýčkovy country kapely v osmdesátých letech. Na kytaru začal hrát ve 12 letech a jeho dědeček, zanícený fanda bluegrassu, ho na začátku dospívání začal brát na bluegrassové koncerty. S mandolínou začal v 17 letech a s basou v 19 letech. Během dospívání hrál na kytaru, basu a mandolínu v místních alabamských kapelách a jako mandolinista spoluzakládal v roce 2003 kapelu Roanoke. Skupina se účastnila soutěží bluegrassových kapel v jižních státech a před tím, než se David stal v roce 2006 členem The Special Consensus, v nich několikrát zvítězila. Se svou současnou kapelou nahrál v roce 2007 album Trail of Aching Hearts a v roce 2009 album Signs.

Greg Cahill hraje na banjo a zpívá barytonové a tenorové hlasy. Narodil se v Chicagu, na začátku 70 let začal hrát na banjo a v roce 1975 zformoval The Special Consensus. Napsal řadu bluegrassových instrumentálek a svým jedinečným banjovým stylem nahrál 3 CD: Lone Star (1980 – jako hosté Jethro Burns a Byron Berline), Blue Skies (1992 – s Donem Stiernbergem a Night Skies (1998 – opět s Donem, jako hosté Sam Bush, Glen Duncan and Tom Boyd). Podílel se na všech nahrávkách

kapely, na mnoha albech dalších umělců a účinkoval v řadě televizních a rozhlasových pořadů, kam byl vybraný jako banjista z rušné chicagské hudební scény. Greg také nahrával s The ChowDogs (Slávek Hanzlík, Dallas Wayne a Ollie O'Shea) a pravidelně s touto kapelou jezdí do Evropy.

Kromě toho vede workshopy na festivalech, učí na Old Town School of Folk Music v Chicagu, vyučuje hru na banjo na muzikantských dílnách a nahrál 4 instruktážní videa. Působil několik let jako místopředseda Mezinárodní bluegrassové asociace (IBMA) a byl zvolen prezidentem této organizace v roce 2006.

Po šesti letech opouští kapelu Justin Carbone, naposledy si ní zahraje 25. září na festivalu v Severní Karolíně. Ve skupině ho nahradí muž mnoha talentů, Kanadčan Ryan Roberts. Ryan je dobře znám kanadskému publiku a byl několikrát oceněn jako, zpěvák, kytarista a autor, nyní se stěhuje za kapelou do Nashvillu. Justin a Ryan spolu napsali a nahráli několik písní, Ryan vystupoval se svou ženou Roxeen a s Janet Mc Garry Bandem, napsal řadu skladeb a také se podílel na nahrávkách mnoha kapel i filmové hudby. S kapelou ho bude možné poprvé vidět na letošním IBMA Fan Festu v USA na konci září a pak samozřejmě také na koncertu zde v Čechách.

Kapela i jednotliví muzikanti mají za sebou úctyhodnou řadu nahrávek i bohatou hudební kariéru a rozhodně stojí za poslech. Srdečně vás zvou na koncert, který se bude konat 25. října opět v Masarykově divadle v Jičíně, začátek v 18 hodin. Podrobnosti najdete na webu BAČR.

Z materiálů na webu kapely <http://www.specialc.com/> sestavil Pavel Brandejs.

The Bluegrassová asociace ČR zve na koncert americké skupiny

Special Consensus

Ashby

David

Grég

Justin

Vstupné: 250 Kč - členové BAČR 200 Kč

Předprodej: Členové BAČR - Petra Seifertová, tel. 602 104 460

Masarykovo divadlo - pí.Zejbrliková, tel. 493 531 568

Neděle 25. října 2009

JIČÍN

Masarykovo divadlo
začátek 18 hodin

Více informací na www.bacr.cz

CHARLIE WALLER

Robert Kyle

Přeložil Milan Leppelt, přepsal Vašek Kříž, upravil Pavel Brandejs.

Letos jsme měli jedinečnou šanci slyšet a vidět u nás legendární americkou kapelu The Country Gentlemen. Skupina hraje dnes samozřejmě ve zcela jiném obsazení, nicméně na jejich vystoupení v Jičíně zazněly všechny hity, které kapela nahrála během své dlouhé existence. Zpíval je Randy Waller, syn zpěváka, jehož hlas a kytarový styl byl trademarkem kapely po celou dobu její existence, Charlie Waller (1935 – 2004). Článek ze začátku osmdesátých let přeložil Milan Leppelt, který odešel do bluegrassového nebe na den přesně pět let po Charlie Wallerovi, 18. srpna 2009.

Kytarista a zpěvák Charlie Waller je jediným původním členem své skupiny, kterou pomáhal budovat více než čtvrtstoletí, když vzrůstající proud folkové vlny představil bluegrass celonárodnímu posluchačstvu. Svě vytrvalosti vděčí za dovednost soustředit kolem sebe během let talentované muzikanty, jako byli banjisté Bill Emerson, Eddie Adcock, mandolinisté John Duffey, Ricky Skaggs a Doyle Lawson, basista Tom Gray, dobřista Jerry Douglas a jiní. A nadto, Waller vytrvává, protože jeho vlastní pozorné muzikantství, vkus, technika a timing ho udělaly srdcem a duší Country Gentlemen - bluegrassové instituce, jejíž absolventi by mohli vytvořit Bluegrassovou síň slávy.

Od 4. července 1957, kdy skupina začala hrát, Charlieho charakteristický hlasový styl a jeho neměnná kytarová rytmika lákala posluchače stále ve větším množství a pomohla skupině k vydání přibližně tří tuctů desek, které získaly světový úspěch. Zatímco ostatní členové Gentlemenů zpívali ve vokálech a oslivovali po-

sluchače svým instrumentálním mistrovstvím, Charlie zpíval a nevtíravě hrál na kytaru. Jeho neomylný hlas ho řadí k vrcholným vokalistům a jeho doprovodné hraní na kytaru patří k nejlepším v bluegrassu. Jestliže jeho instrumentální práce nevystupovala do popředí během let hraní, bylo to proto, že měl štěstí na výjimečné instrumentalisty, kteří ho zastínil. V začátcích, než vyrostli takoví kytaristé jako Tony Rice, Norman Blake, Dan Crary a Doc Watson, Charlie často hrával instrumentální sóla. Ale když pocítil, že je obklopen vynikajícími virtuosy, nechal většinu instrumentální práce jejich talentovaným rukám. „Příležitostně jsem hrál nějaké instrumentálky, ale moc toho nebylo“, vzpomíná, „Nepracoval jsem na tom a občas je mi toho trochu líto, že jsem se v začátcích víc nenaučil, opravdu jsem cvičil pouze doprovody a basové breaky, jinak jen dvě nebo tři instrumentálky.“

Charlieho instrumentální práce je charakterizována ve skladbě Electricity z raných dob Country Gentlemen, která byla znova nahrána na současném albu RIVER BOTTOM. Jeho rytmické hraní může být charakterizováno jako tvrdé, hlasité a stabilní, je to styl vytvořený v raném období bluegrassu, kdy mikrofony byly vzácností, hospody byly hlučné a muzikanti museli zabrat za zpěv a hraní, aby byli slyšet.

„Začínal jsem v odlišné éře, kdy bylo v hudbě více důrazu“, vzpomíná Charlie. „Lester Flatt měl svůj G styl, Red Smiley svůj D styl, ti všichni hráli tenkrát s velkým drivem. Jimmy Martin má ještě dnes hodně důrazu. Všichni jsme zpívali na jeden mikrofon a na kytaru žádný mikrofon nebyl, takže bylo nutno hrát hlasitě.“

Jestli někdo může ocenit Wallerovu houpačkovou solidní rytmiku, je to basista Bill Yates. Bill zná Charlieho od roku 1957 a vystupuje s ním jako kontrabasista Country Gentlemen od roku

1969. „Hrál jsem už se spoustou lidí v tomhle byznysu“, říká Bill, „a co se týče rytmiky, Charlie je jeden z největších hráčů, se kterým jsem kdy hrál. Jestliže se chcete naučit hrát rytmicky, naslouchejte mu. Jeho rytmika je snadná k zahrání a hraje tam takové hezké drobné věci jako jeden jeho běh na vrchní struně. Hodně lidí to taky tak hraje, ale chybí tomu síla. Jestliže to zvládnete zahrát a zároveň stihnete držet rytmus, je to opravdu hezká věc. A je to vůči publiku dobře prodaná věc. Waller to dělá tak, aby připoutal pozornost posluchačů. Jestliže do běžného doprovodu vloží něco trochu odlišného, připoutá tím jejich pozornost. Slyšel jsem lidi, kteří za ním přišli a ptali se ho: „Jak děláte ten malinký běh na kytaru?“ Ten „malý běh“ je obchodní známka Charlie Wallera.“

Skoro v každém show Country Gentlemen mu najednou vyletí prsty na hluboké E struně po krku dvakrát, třikrát nahoru, aby oživil písničku a připojil něco k doprovodu. „Aby to dostalo trošku fantazie“, vysvětluje Charlie.

Charlieho vážný zájem o hudbu začal, když mu bylo osm let, když vyrůstal v Louisianě. „Chtěl jsem hrozně moc kytaru a tak jsem si jednu vyrobil z bedýnky od cigaret. Jako struny jsem natáhnul měděné dráty. Není třeba zdůrazňovat, že na to nešlo nic zahrát, jak jsem si myslel.“ Chtěl také harmoniku, ale musel se spokojit s plastikovou flétnou a píšťalou. Druhá světová válka byla v plném proudu a věci vyrobené z kovu se velice těžko sháněly. Na konci války se Charlieho matka přestěhovala do Washingtonu D.C., aby si našla nějakou práci. Když bylo Charliemu deset let, matka mu koupila první opravdovou kytaru zn. Stella za 15 dolarů. „Trvalo mi hodně dlouho, než jsem začal hrát, protože jsem nevěděl, jak se kytara ladí a nemohl jsem najít nikoho, kdo by mi ji naladil“, vzpomíná Charlie, „konečně jsem naladil struny správně, kromě silného E, které bylo příliš nízké. Myslím,

že jsem se o to pokoušel čtyřikrát nebo pětkrát a vždycky jsem ji naladil jinak. Ale pak se mi to už konečně začalo dařit. Když se u nás doma zastavili moji přátelé a já jsem jim chtěl zahrát, všichni říkali ne, ale později tomu bylo naopak, všichni chtěli, abych jim něco zahrál. Moje první dobrá kytara byl malý Gibson. Koupil jsem ho od přítele za 35 dolarů.“

Charlieho první vzor byl Hank Snow, kanadský zpěvák, člen Grand Ole Opry, podobnost hlasových stylů obou zpěváků je patrná. Svůj profesionální debut prodělal Charlie v roce 1948, když zpíval countryové písně Hanka Snowa a ostatních v jednom baru ve Washingtonu D.C. Byl členem tria třináctiletých chlapců. „Nebylo to zrovna pěkné místo pro mladé kluky, ale platili nám.“ říká Charlie, který tenkrát dostával 3 dolary za noc plus spropitné za dvojí hraní v týdnu. Říká, že trio nikdy nevypracovalo žádný tříhlasý vokál, všichni zpívali unisono. V letech teenagera Charlie vystupoval už několikrát v týdnu. Hudba však nešla moc dohromady s jeho studiem na střední škole a tak se rozhodl, že jedno nebo druhé musí přerušit. Hudba to vyhrála. Opustil školu a začal pracovat. Vyklépával promáčkle blatníky v karosářské dílně. Ale s hudbou to taky nešlo dohromady, když se snažil dělit své volno po práci mezi kapely ve Washingtonu a Baltimore. „Kvůli hraní mi ta práce dlouho nevydržela,“ říká, „začal jsem víc hrát po barech a vydělával více peněz. V práci jsem jako učedník nemohl vydělat víc peněz. Chvilí jsem dělal oboje, ale musel jsem si pak večer na dálnici zastavit a odpočinout si. Přesto jsem asi dvakrát nebo třikrát vyboural auto, protože jsem usnul za volantem.“

Ve dvaceti letech byl už Charlie countryovým a bluegrassovým muzikantem ve skupině BAYOU BOYS a hrál na plný úvazek. Skupinu vedl jeho přítel z Louisiany, mandolinista Buzz Busby. S kapelou Charlie uskutečnil své první

nahrávky u takových historických gramofonových firem, jako byly Carol, Jiffy, Starday. V roce 1955 se skupina objevila na Louisiana Hayride, populární show v Shreveportu. Tam Charlie viděl vystupovat několik dalších nadějných country muzikantů, mimo jiné Elvise Presleye, Johnnyho Cashe a George Jonese. Po dvou letech hraní v Louisianě, kde vystupovali většinou v malých školách, se Bayou Boys vrátili do Washingtonu D.C. Jednou v noci Buzz Busby a jeden z členů kapely havarovali s autem. Bylo potřeba najít rychlou náhradu, jestliže si skupina chtěla udržet hraní v jednom klubu. Bill Emerson, banjista Bayou Boys, se zmínil o vysokém mladém mandolinistovi, jehož otec byl operním zpěvákem. Tím mandolinistou byl John Duffey. Duffey souhlasil s hraním, než se uzdraví Buzz Busby a jeho silný a plný vysoký tenor dobře souzněl s Wallerovým hlubokým, bohatým vedoucím hlasem. S basistou Larry Laheyem Waller, Emerson a Duffey vytvořili takový sound kapely, který se jim zdál natolik dobrý, aby se osamostatnili. Rozhodli se odejít od Bayou Boys a zformovali vlastní skupinu. Duffey rozhodl, že se bude jmenovat COUNTRY GENTLEMEN a jméno jim zůstalo. Posléze Billa Emersona vystřídal na banjo Eddie Adcock. „Když k nám přišel Eddie na banjo, začal náš sound zabírat, pro svůj jedinečný styl,“ říká Waller. „Myslím, že

to bylo kouzelné, co jsme tenkrát měli. Tehdy si to tak nikdo nebral, ale dnes lidé říkají, že jsme byli fajn kapela, která měla šťávu.“

Fanoušci a kritici považují i dnešní složení Country Gentlemen za šťavnatou kapelu. S Wallerem a Yatesem současná soupiska kapely obsahuje Jimmy Gaudreaau na mandolinu a Dicka Smithe na banjo. (Mezitím vystřídal Gaudreaau Norman Wright od Bluegrass Cardinals a toho pak Lou Reid Pyrtle od Quicksilver a Skaggse, místo Dicka Smithe přišel James Bailey, který už v roce 1976 nahrál s Gentlemeny LP Calling My Children Home - pozn. překladatele/.

Po více než 25 letech hraní Gentlemen získali pověst jedné z nejinternacionálnějších skupin. Ačkoli personální změny v průběhu let vytvořily řadu nových tváří hledících z obálek různých desek Country Gentlemen, středem byl vždy Charlie Waller; jeho jedinečný hlasový styl a čistě a jistě rytmické hraní.

„Bylo mnoho změn“, říká Charlie, „ale většinu písní, které si vybereme, hned bez problémů nacvičíme a pokud ji zpívám já, má příchut Country Gentlemen.“ Příchut, kterou nebyl schopen ještě nikdo porazit.

Servis

■ **Kvintet Písek slaví 15 let své existence.** Výročí oslaví **26.zářím v Písku v Divadle Pod čarou.** Hráří budou Votvíráci, Kvintet Písek, Eliška Ptáčková a Acoustic Sound a TCS Louisiana (taneční country skupina z Písku). Více na www.kvintet.wz.cz.

■ Kapela **BG Cwrkot** se po smutném odchodu banjisty Milana Leppelta rozhodla pokračovat dál. Do konce roku by měl na banjo zaskakovat zakládající člen Cwrkodu, banjista Petr Brandejs, který se do kapely vrací po šestnácti letech. Pokud bude společné hraní všem zúčastněným vyhovovat, bude skupina ve stejném složení pokračovat i v následujícím roce. Příští vystoupení najdete na internetových stránkách kapely.

■ **Nové CD skupiny BENEFIT**

Tradiční Bluegrass v podání přední české bluegrassové kapely. Nahrávka byla pořízena živě ve studiu. (*Tennessee / That's A Sad Affair / I'm Going Back To The Old Home / Tennessee 1949 / Dark Hollow / Just Ain't / Who Will Sing For Me / I Am The Man, Thomas / Carolina Mountain Home / Over The Hills To The Poorhouse / Wicked Path Of Sin / Y'all Come*), Marek Podsedník – kytara, zpěv, Lukáš Podsedník – mandolína, zpěv, Vladimír Kosiba – kontrabas, zpěv, Libor Babák – banjo, zpěv

■ **Prodám 3/4 kontrabas** postavený houslařem J. Petlachem. Jedná se o překlíčku, ale výborně hrající a velmi pěkně zpracovanou. Nástroj je asi 6–8 let starý, prakticky nehraný, takže je ve skvělé kondici. Cena 25000 Kč nebo dohoda. tel.: 777-212-544

■ **Ralph Stanley And The Clinch Mountain Boys Featuring Charlie Sizemore: Can't You Hear The Mountains Calling**

Třináct písní nové nahrávky Ralpha Stanleyho ve spolupráci se zpěvákem a kytaristou Charlie Sizemorem. V prodeji od 22.9.2009.

LYRA, 5.května 729, 512 51 Lomnice nad Popelkou, tel: 481 672 014, email: ob-

chod@lyra.cz, Skype: lyracd, ICQ: 230632077, <http://www.lyra.cz>

■ V neděli **8.11.2009 v 19.30** vystoupí **Béla Fleck a Flecktones v Praze v paláci Akropole.**

Protože Jeff Cofin hraje v listopadu s Dave Mathews bandem, přijede místo něho multiinstrumentalista a ex-Flecktone Howard Levy. Předprodej Ticketportal

BLUEGRASS FEST
17.10.2009 od 19 hodin (pozor změna času)
U Bizona v Chomutově

hrají: **Album** (Chomutov)
Kvintet (Písek)
Zdarr (Most)
Country Cocktail (Praha)
Nová sekce (Praha)

Kalendář akcí

ALBUM

- 17.10.2009 Bluegrass Fest, U Bizona, Chomutov
 24.10.2009 Country bál, KD N. Ervěnice, Jirkov
 31.10.2009 Sloupnice, vzpomínka na Milana
 07.11.2009 Poslední slanění, U Lípy, Velichov
 21.11.2009 Country bál, KD N. Ervěnice, Jirkov
 16.12.2009 U vodárny, Praha
 19.12.2009 Tradiční country bál, KASS Zahradní, Chomutov

BG CWRKOT

- 31.10.2009 Sloupnice, vzpomínka na Milana, hosté Black Jack, The Log, Album, Funny Grass
 06.11.2009 Č. Budějovice, Salón u Váňů, koncert
 07.11.2009 Brloh (u Č. Budějovic), koncer
 14.11.2009 Dvůr Králové n/L, festival Malinkej
 05.12.2009 Sloupnice, festival C. Stanley Memorial

BLACKJACK

- 14.11.2009 JABLONEC nad Nisou – Eurocentrum – Posvícení v modrém

G-RUNS'N'ROSES

- 08.10.2009 Saloon v Modrém, Mladá Boleslav
 09.10.2009 Ranč Málkov
 16.10.2009 Divadelní klub Horackého Divadla, Jihlava
 17.10.2009 Bluegrass Fest, Klub Route 69, Bratislava, Slovensko
 24.10.2009 Žleby
 14.11.2009 Posvíceni v Modrem, Jablonec nad Nisou
 14.11.2009 Malinkej, Dvůr Králové

KVINTET PÍSEK

- 10.10.2009 Písecké dupání (více na www.tclouisiana.cz)
 17.10.2009 Chomutov - hosté skupiny Album

PETR BRANDEJS BAND:

- 02.10.2009 Hotel Ogar Pozlovice
 05.12.2009 BG Advent Kralupy nad Vltavou

POUTNÍCI

- 06.10.2009 Ostrava Vratimov 19.00 KD
 07.10.2009 Brno Juliánov 19.00 Dělnický dům Vzpomínkový koncert na Josefa Prudila
 08.10.2009 Vyškov kasárna soukromá akce
 30.10.2009 Louny 20.00 Loutkové divadlo
 31.10.2009 Františkovy lázně 19.00 Country saloon Bažina
 14.11.2009 Horní Studenec soukromá akce
 16.11.2009 Cheb Kulturní centrum Country bál 20.00
 17.11.2009 Dvůr Králové 19.30 KC Zálabí 40 let skupiny Wostruha
 18.11.2009 Třeboň 19.00 Lázně Aurora
 19.11.2009 Praha Jižní město 19.30 KC Zahradá
 20.11.2009 Frýdlant v Čechách Kino 19.30
 04.12.2009 Sobotka 19.30 Zámek Country vánoce
 10.12.2009 Postřelmov 19.30 KD Country vánoce
 12.12.2009 Komořany u vyškova 17.00 KD Country vánoce
 13.12.2009 Dlouhá Loučka 18.00 KD Country vánoce
 16.12.2009 Moravská Třebová 19.30 KC Dvorana Country vánoce
 17.12.2009 Počátky 19.30 Kino Country vánoce
 18.12.2009 Veverská Bitýška 19.30 KD Country vánoce
 19.12.2009 Rajhrad 19.00 restaurace Na kině Country vánoce

BLUEGRASS FEST BRATISLAVA 2009

- „festival bluegrassu a akustickéj hudby“
 17. říjen od 16.00–18. říjen do 01.00 h
 Kde: **Music club ROUTE 69**

Uzávěrka BG listů č. 4/09

je 15.11.2009. Informace o svých akcích a články do listů můžete poslat **Petru Gärtnerovi** na e-mail petrgartner@tiscali.cz. Redakce si vyhrazuje právo vaše příspěvky podle potřeby upravit. stane-li se tak, tento fakt uvedeme. Zároveň počítejte s tím, že není možné vám vaše příspěvky vrátit.

Zájemci o členství v BAČR

Členství v BA je na kalendářní rok s tím, že kdo se stane členem do 30.6., zaplatí plný roční příspěvek 200 Kč, kdo po 30.6., zaplatí 100 Kč.

Zájemci o individuální členství mohou zasílat peníze složenkou na adresu **BAČR, Žižkovo náměstí č. 4, Jičín, PSČ 506 01** nebo převodem na účet: **108596029/0300**. Zájemce o ostatní typy členství prosíme o kontaktování Petru Seifertovou, mobil: 602 104 460, e-mail: seifertova.peta@email.cz, která s nimi domluví podrobnosti.

Můžete si z internetových stránek BA stáhnout formulář přihlášky (individuální nebo kolektivní) pro vtištění z Wordu a zaslání poštou. Přihlášku můžete vyplnit také pomocí našeho on-line formuláře.

Bližší informace: viz strana 2 v Bluegrassových listech.

© copyright 2009

O svolení ke komerčnímu využívání informací z Bluegrassových listů je třeba požádat na naší adrese. V případě převzetí velkých článků musí náš autor dostat řádný honorář a trváme na uvedení Bluegrassových listů jako zdroje.

Sponzoři

bluegrassové asociace poskytují našim členům po předložení průkazky BAČR 5% slevu na nákup zboží ve svých obchodech. Děkujeme jim za podporu! Jsou to:

COUNTRYON

U vodárny 4, Praha 3 (st. metro Jiřího z Poděbrad),
tel./fax: 222 510 410, otevřeno Po-Pá 10.00–12.30 a 13.00–18.00 h.

MIROSLAV SKOTICA

Krátká 3279, 738 01 Frýdek-Místek
tel. 558623500, fax 558622010

RONDO MUSIC

Jiráskova 712, Dvůr Králové nad Labem

JIŘÍ LEBEDA – LEBEDA INSTRUMENTS

Suchá 22, 363 01 Ostrov nad Ohří
jjiri@lebedainstruments.cz, 10 % sleva

PAVEL MALINA, HUDEBNÍ NÁSTROJE MALINA

Prokopova 22, 397 01 Písek, tel/fax 382 212 544

PETR HAHN – HUDEBNÍ NÁSTROJE – COUNTRY WORLD

K. H. Borovského 1422, 356 01 Sokolov
tel. 777 319 040, 352 623 149, e-mail azbest@mbox.vol.cz
5 % sleva na veškeré maloobchodně prodávané zboží

DRECHSLER S.R.O., PRODEJNA HUDEBNIN STRUNKA

Tyršova 91, 276 01 Mělník
pro členy BAČR sleva 5 % na veškeré maloobchodně prodávané zboží v prodejně hudebnin

FIRMA KOBRLE & STEHNO

Výroba a opravy akustických, elektroakustických a elektrických kytar a baskytar. Pro členy BAČR 5 % sleva z ceny nového nástroje a 15 % z oprav.

M&M&Music – Centrum hudebních nástrojů

Radniční nám. 30, 739 34 Šenov
poskytuje členům BA slevu 7 % na zakoupené zboží

Bluegrassové listy, zpravodaj BAČR, ročník XIV, číslo 3, září 2009.

Titulní fotografie: Special Consensus

Uzávěrka: 15.09.2009.

Adresa vydavatele a redakce: BAČR, Žižkovo náměstí č. 4, 506 01 Jičín.

Vychází nejméně dvakrát ročně.

Zodpovědný redaktor: Petr Gärtner, sazba: Miroslav Jiříštil, logo: Vince.